

SUDBINA ČOVJEČANSTVA

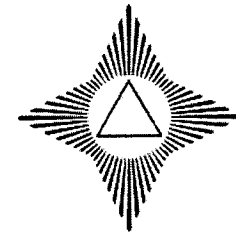
Martinus

Martinus

SUDBINA
ČOVJEČANSTVA

Martinus

SUDBINA
ČOVJEČANSTVA

TELEdisk, 2004

Biblioteka
Duhovna Znanost

Nakladnik
TELEDISK d.o.o.

Za nakladnika
Davor Imenjak

Urednik biblioteke
Darko Imenjak

Naslov izvornika
Menneskehedens Skæbne
Prvo izdanje tiskano 1933.

Naslov engleskog izdanja
The Fate of Mankind

Sa engleskog preveo
Davorin Gruden

Lektura
Krešimir Jukić

Copyright © *Martinus Institute Copenhagen*

Grafička obrada *TELEdisk d.o.o.*

Tisak *Studio Moderna d.o.o.*

SADRŽAJ

1. Sadašnja kriza čovječanstva	1
2. Staro mora propasti	3
3. Čovjek zahtijeva dokaze	6
4. Duhovno znanje	8
5. Spas svijeta	10
6. Dvije vrste religioznosti	12
7. Kako se postaje jedno sa životom	14
8. Znanost je još “nerođeni zametak”	15
9. Materijalni svijet i duhovni svijet	18
10. Razine postojanja	20
11. Spiralne zone	22
12. Živo biće ima svoje “JA”	24
13. Matična energija, nadsvijest i podsvijest	27
14. Tjelesno i duhovno čulno opažanje zemaljskog čovjeka	28
15. Novo tijelo	30
16. Povratno djelovanje energije	32
17. Živo biće je vječno	34

18. Zašto se jedinka ne sjeća svoje vječne prošlosti . . .	35
19. Mozak nije konačno sjedište čulnog opažanja	36
20. Sjećanja i tijelo pamćenja	38
21. Zašto se san doživljava kao stanje bez svijesti	40
22. Snovi	42
23. Tijela Jastva	43
24. Spoznaje zemaljskog čovjeka o kozmičkoj svijesti	45
25. Strah od smrti je rezultat neznanja	46
26. Prirodna smrt kao radostan događaj	47
27. Neprirodna smrt	48
28. Samoubojice i smrt	49
29. Čistilište	50
30. Smrt kao “uskrsnuće”	52
31. Nesklad na zemlji potiče duhovni razvoj	53
32. Znanost postaje spasenje svijeta	55
33. Znanost već u određenom stupnju osvjetljava svijet	56
34. Znanost i “Sveti Duh”	58
35. Princip ubijanja postaje uvjet preživljavanja	59
36. Jedinka postiže sigurnost umjesto nejasnih pojmova	61

37. Osnovni uzrok mračne sudbine zemaljskog čovječanstva	64
38. Društvom upravljaju primitivne tendencije svijesti	66
39. Zemaljsko čovječanstvo kao “ratno poprište”	68
40. Rađanje ljubavi	70
41. Kada velika zapovijed “Volite jedne druge” postane znanost	72
42. Nesavršeni i primitivni društveni sustav	73
43. Nacije čine svjetsko carstvo bez vlade ili najviše vlasti	75
44. Ujedinjeni narodi kao embrio početne svjetske vlade ili svjetske vlasti	77
45. Nacionalna sebičnost i nesebičnost	79
46. Svjetska vlada sastavljena od najplemenitijih predstavnika znanosti	80
47. Suština razvoja i sudbine čovječanstva u 12 točaka	82

1

•

Sadašnja kriza čovječanstva

Sudbina čovječanstva se u naše vrijeme manifestira kao svjetska kriza, koja u obliku nezaposlenosti, siromaštva, bolesti, revolucija, ubijanja fetusa, ubojstava i samoubojstava, poroka, perverzija, nesretnih brakova, bezbožništva i duševnih bolesti, muči sve veći broj ljudi, tako da, dugoročno gledano, nitko ne može ostati pošteđen. Zato nije samo potreba, već i apsolutna nužnost da ljudski rod uvidi što se zapravo događa, prije nego što se uopće počne govoriti o rješavanju te krize. Zar čovječanstvo nema takav uvid? Čovječanstvo, uostalom, ima znanost. Ono ima divne fakultete, srednje i osnovne škole za razvoj inteligencije. Ono ima laboratorije za proučavanje materije. Ono ima opservatorije za proučavanje položaja zemlje u svemiru. Uistinu, to je sve točno. Međutim, čovječanstvo je uglavnom apsolutno neuko po pitanju onoga što vidi. Jer kada bi ono stvarno imalo ispravan uvid onda bi se ono, sudeći po njegovom ponašanju, moralo proglasiti nenormalnim ili mentalno

bolesnim. Ono posjeduje neizmjerena bogatstva, ali živi u siromaštvu. Ima neiscrpne izvore hrane, ali ipak gladuje. Ima na raspolaganju izuzetne uvjete za grijanje, a smrzava se. Ima najčudesnije preduvjete za zdravlje, ali pati od nebrojenih bolesti. Raspolaže bezbrojnim "konjskim snagama" ili mogućnostima da natjera elemente da rade za njega, ali ono još uvijek jede kruh svoj u znoju lica svog. Ono ima vlade, ministre, predsjednike, kraljeve i diktatore, ali još uvijek živi u kaosu i tami. Ono ima crkve, hramove, proroke i spasitelje svijeta koji već tisućama godina propovijedaju kao put ka životu velike zapovijedi: "Volite jedni druge" ili "Tko se mača laća, od mača će poginuti", pa i pored toga ono postiže veliku genijalnost u proizvodnji municije i ubilačkog oružja. Dakle, ako bi čovječanstvo imalo apsolutni uvid u svoju vlastitu snagu, tada bi psihoanaliza pokazala da je ono potpuno nenormalno.

Ali, na sreću, to nije tako. Čovječanstvo je potpuno normalno. Ono stječe iskustva i koristi ta iskustva. Ono istražuje i pronalazi. Ono stječe znanje i putem toga stječe snagu. Ono se nalazi u neprekidnom uzlaznom razvoju. Ono danas ima mnogo veću snagu i posjeduje mnogo veće stvaralačke sposobnosti nego što je imalo prije samo stotinu godina. Ali ono ipak nije uspjelo podčiniti zemlju, jer ono još uvijek nema dovoljno iskustva, i stoga također nema dovoljno samokontrole koja je neophodna da bi ono moglo izbjeći nesklad u kojem živi.

2

•

Staro mora propasti

Sva nevolja današnjeg čovječanstva je, dakle, samo pitanje razvoja. Nitko se za to ne može okriviti, niti svećenik, niti kriminalac, niti bogataš niti siromah. Kriza je proizvod samog sustava. I nitko ne može očekivati da sustav pokaže veći idealizam ili stupanj razvoja od onoga do kojeg je stigla prosječna ljudska svijest, jer sustav je proizvod te svijesti. Ali kako čovječanstvo nije nenormalno već ono ima sposobnost stjecanja novih iskustava i istraživanja, ono će, upravo kroz sav taj nesklad i neugodnosti pod kojima sada stenje i uzdiše, doći do razumijevanja najdubljih uzroka ovih pojava i tako prevladati svoju trenutnu mračnu sudbinu.

Takva sudbina, sa svim svojim detaljima, predstavljat će predmet istraživanja kroz koji čovječanstvo danas prikuplja znanje o tome kako društveni sustav ili društveno uređenje ne bi trebali izgledati. Pred očima samog čovječanstva danas se otkrivaju iskustva koja stvaraju rastuću antipatiju prema postojećim okolnostima i koja potkopavaju stari društveni sustav. I ta antipatija predstavlja prve znakove svitanja novog doba. *Uskoro će svima postati jasno da smo mi svjedoci propasti stare svjetske kulture i rađanja jedne nove. Mi se nalazimo na izuzetno važnoj prekretnici u povijesti zemlje. Mi se nalazimo pred kamenom međašem kojim je označena važna dionica na beskrajnom putu k vječnosti.*

Današnje generacije ljudi naslijedile su veliku mudrost iz prošlosti. Da ne bi bila previše zaslijepljujuća i nemoguća za razumijevanje, ta mudrost je pomoću simbola i parabola bila prilagođena primitivnim umovima prethodnih generacija. I budući da se još uvijek predaje uvijena u iste prilagodbe ili parabole, ona nema dovoljno snažan utjecaj na moderne generacije. Te generacije su na drugi način, djelomično znanstvenim istraživanjem a djelomično većim razvojem osjećajnog života, došle do znanja koje je, iako nedostatno za zadovoljenje potreba religije i morala, ipak odavno preraslo vanjsku odoru ili tumačenje kojim je bila prikriivena naslijeđena mudrost. Stoga je to tumačenje od strane modernih generacija sve više i više bilo shvaćeno kao zastarjelo i naivno, i sve je više postajalo dogmatsko. To je za uzvrat moralo stvoriti nesklad između tih generacija i propovjednika tradicionalne mudrosti.

Nastali su sumnjičavci i slobodni mislitelji; slabio je interes za odlazak u crkvu; postalo je moderno biti nereligiozan. I na taj način su stvoreni određeni uvjeti za propadanje morala. Taj nesklad je tako vrlo često bio opisivan kao "nereligioznost". Ali taj opis je vrlo pogrešan, jer niti jedan čovjek, u apsolutnom smislu, ne može biti nereligiozan. Čak iako ne vjeruje u određenu parabolu, određenu formu ili dogmu, on ipak vjeruje u istinu. On samo zahtijeva da ona bude iskazana u obliku koji odgovara njegovom vlastitom unutarnjem biću. Kada se ona tumači u skladu s njegovim vlastitim iskustvima, on vjeruje bez imalo sumnje. Ako on, u takvom slučaju, ne vjeruje, to može samo biti zbog patoloških elemenata

u njegovoj svijesti. I on se ovdje mora izuzeti kao ne-normalno biće.

Zemaljski ljudi se stoga ne nalaze u neskladu samo s materijalnom stranom životnih iskustava, već i s religioznom ili duhovnom stranom.

3

•

Čovjek zahtijeva dokaze

Da bi se na zemlji postigla savršena harmonija, vječna se mudrost ili apsolutna istina mora otkriti na takav način koji je u skladu s nepobitnim činjenicama do kojih su ljudi došli razvojem svoje inteligencije i osjećaja. Ona se ne može više iznositi kao dogma, parabola ili lijepa bajka koja se ne temelji na svakodnevnim iskustvima i tako mora biti samo predmet vjerovanja. Ona se mora pokazati kao stvarnost koja je znanstveno ukorijenjena u stvarnim događajima.

“Nereligioznost” modernih generacija je u stvari samo vrsta “religioznosti” koja zahtijeva ne samo vječnu mudrost kao apsolutni odgovor na pitanje o postojanju, već želi saznati i način računanja kojim se došlo do tog rješenja, kako bi i oni sami mogli provjeriti taj način računanja i da bi mogli doći do rješenja svojim vlastitim znanjem. Upravo takav oblik “religioznosti” susrećemo kod moderne znanosti. Zato su svi znanstvenici u apsolutnom smislu tragatelji za istinom.

Gore spomenuta “religioznost” širi se među običnim ljudima preko svih oblika škola i obrazovnih centara. Svaki čovjek koji je naučio računanje ili koji zna izračunati koliko je dva plus dva stoga je početni znanstvenik, početni pobornik mudrosti, iako ovakav način razmišljanja nije uobičajen. Naravno da što se više razvija

takav oblik “religioznosti”, tim više slabi religioznost bazirana na slijepoj vjeri.

Osnovu za taj novi razvoj religioznosti treba tražiti u ubrzanom razvoju sposobnosti pojedinca da analizira, odnosno u razvoju onoga što mi zovemo inteligencijom, tijekom posljednjeg stoljeća. Inteligencija je zapravo prvo čulo pomoću kojega pojedinac može doći do apsolutnog znanja ili analizirati svoja iskustva.

Budući da su ljudi ovdje na zemlji uglavnom podložni materijalnim ili tjelesnim iskustvima, upravo će ta iskustva neko vrijeme činiti prevladavajući predmet istraživanja za inteligenciju. I, prema tome, prva apsolutna znanja do kojih čovječanstvo dolazi moraju stoga u odgovarajućem stupnju neophodno biti materijalističke ili tjelesne prirode. Kada se moderna znanost označava kao “tjelesna” ili “materijalna”, to je samo odraz činjenice da njeni predstavnici ili pokretači još uvijek imaju vrlo malo duhovnih iskustava prema kojima bi mogli usmjeriti svoju inteligenciju. Oni su stoga u odgovarajućem stupnju lišeni mogućnosti stjecanja duhovnog znanja, bez obzira na stupanj njihove inteligencije. Isto kao što su materijalna iskustva neophodna za stjecanje materijalnog znanja, tako su i duhovna iskustva neophodna za stjecanje duhovnog znanja. Moderna znanost zato još uvijek ne predstavlja autoritet na duhovnom i okultnom području. Ali to što nije danas, ona će postati u budućnosti. Kako će biti prevladana kulminacija materijalnog znanja, tako će rasti potreba za duhovnim znanjem.

4

•

Duhovno znanje

Što je to duhovno znanje? Duhovno znanje sačinjavaju analize iskustava uzrokovanih silama koje se ne mogu opažati običnim tjelesnim čulima. Kakve su to sile? Mi se ovdje nalazimo na ključnoj točki svih religioznih problema, jer je to pitanje identično pitanju na koje današnje čovječanstvo još uvijek nije pronašlo odgovor: "Što je istina?" Može li se bilo što trenutno reći o tim silama? Ne, ne kroz modernu znanost. Ona se, kao što je prethodno spomenuto, još uvijek nalazi tek na granici. Ali to ne isključuje mogućnost da čovječanstvo *ipak* dobije informaciju o prisustvu tih gore spomenutih sila. Problem je u tome da se svi ljudi ne nalaze na istom stupnju razvoja. Kao što postoje ljudi koji u razvoju zaostaju za modernom znanošću, tako postoje i ljudi koji su *ispred* nje i koji su već stekli, ili upravo stječu iskustva koja se temelje na duhovnim silama. Oni tako dobivaju sloj svijesti koji ne poznaje niti znanost niti ostatak čovječanstva. I što su ti novi slojevi svijesti napredniji od prosječne svijesti čovječanstva, tim više će se oni tom istom čovječanstvu činiti stranim i fantastičnim.

Nositelji ovih novih slojeva svijesti nazivaju se "okultisti". Ako je takav okultist toliko napredan da on opaža duhovno područje isto kao i materijalno, on može biti od velike koristi i može voditi svoje bližnje. On će

tada biti biće koje će dati ljudima ne samo veliko rješenje misterije života, već i način njegovog izračunavanja, tako da će oni, pomoću njega, moći postupno razvijati u sebi sposobnost "provjere računa", i tako ga pretvoriti u svoje vlastito znanje. Najistaknutiji među takvim okultnim bićima poznati su kao "mesije" ili "spasitelji svijeta".

Budući da su obični ljudi u ranijim vremenima raspolagali samo elementarnom inteligencijom ili sposobnošću analiziranja, oni nisu tražili način izračunavanja rješenja misterije života, već su bili zadovoljni samim rješenjem, u koje su slijepo vjerovali. Prethodni spasitelji svijeta imali su samo zadatak da daju to rješenje u obliku koji će odgovarati sposobnostima tih ljudi, ne da ga razumiju, već da u njega vjeruju. Zato su njihove riječi bile zakon za ta bića. Posljedica toga je da su religiozne priče postale dogme. Međutim, spasitelj svijeta u naše vrijeme mora ne samo dati rješenje misterije života u neprikrivenom obliku, već također mora pokazati način računanja pomoću kojega pojedinci, u skladu s razvojem njihove inteligencije i osjećaja, mogu provjeriti rješenje i doći do njega kao do svog vlastitog iskustva. Pod takvim načinom računanja jednostavno se podrazumijeva logični, povezani niz misli putem kojeg se do najvišeg rješenja misterije života dolazi ne vjerom, već znanjem.

5
•*Spas svijeta*

Što je onda to veliko rješenje? Ono je toliko očigledno i jasno jer ono postoji već tisućama godina u obliku božanstvenih riječi: "Sve je vrlo dobro". Ali budući da moderne generacije ne mogu prihvatiti ovu analizu ukoliko nije znanstvena, centralna karakteristika novog stvaranja sudbine, unapređenja kulture ili spasa svijeta za čovječanstvo bit će izračunavanje tog rješenja putem inteligentnog, povezanog niza misli. Ali budući da takav logičan, povezan niz misli ne može nastati osim u obliku objave vječnih zakona života, besmrtnosti živih bića, identiteta svemira kao "živog bića" i "pravog Boga" i u obliku objave velike zapovijedi: "Volite jedni druge" kao izvora životne harmonije, tada će potreba za znanstvenim analizama tih problema zapravo predstavljati "religioznost" koju danas nesvjesno zastupa veliko mnoštvo znanstvenika, ateista i slobodnih mislitelja.

Što se tiče moderne znanosti, ona je još uvijek daleko od toga da može dati znanstvenu podršku velikom rješenju: "Sve je vrlo dobro". Njeno područje istraživanja još je uvijek previše ograničeno ili lokalno da bi kroz njega ona mogla sagledati čitavi plan svijeta. Unutar tog područja istraživanja ništa zapravo nije apsolutna cjelina, već naprotiv, predstavlja samo lokalna područja ili dijelove u velikom, sveobuhvatnom planu na kojem se

temelji struktura čitavog svemira i sposobnost živih bića da doživljavaju život. Ali, budući da znanost još uvijek ne može vidjeti preko tih ograničenja i uslijed toga ne može vidjeti plan svijeta, niti može detalje unutar svojeg vlastitog područja istraživanja vidjeti kao dijelove tog plana, ona ih smatra nezavisnima i potpunima same po sebi. Ali kad se nedovršene stvari smatraju dovršenima, neminovno mora doći do stvaranja pogrešnih zaključaka. A kako pogrešni zaključci predstavljaju suprotnost stvarnosti, znanost će na trenutnom stupnju razvoja neminovno tvrditi da "Sve... nije vrlo dobro". Budući da je taj zaključak u suprotnosti s apsolutnim činjenicama ili vječnom istinom, koja se samo može izraziti božanstvenim riječima: "Sve je vrlo dobro", *današnji se život zemaljskog čovječanstva uglavnom temelji na iluziji*. Ljudi vjeruju da oni sami mogu sve prosuđivati i analizirati unutar svog sadašnjeg područja opažanja, dok u stvarnosti *na zemaljskim kontinentima ne postoji apsolutno ništa što bi bilo onako kako se to tjelesnim čulima čini*. Ali život u iluzijama mora, naravno, voditi prema suprotnosti smisla života, što znači k patnji umjesto blaženstvu. Time smo došli do osnovnog uzroka patnji ili mračne sudbine zemaljskog čovječanstva.

Može li onda čovječanstvo sagledati plan svijeta i početi djelovati u skladu sa tim planom i tako postići harmoniju sa životom? Da, ono je, u apsolutnom smislu, na putu k tome. "Religioznost" koja zahtijeva rješenje misterije života podržano logičnim, povezanim nizom misli koje mogu prihvatiti razvijena inteligencija i osjećaji, već je odvela znanost, a time i čovječanstvo, do granica materijalnog svijeta.

6

Dvije vrste religioznosti

Kao što je objašnjeno u prethodnom poglavlju, čovječanstvo se može podijeliti na dvije vrste religioznosti. Prvu grupu čini općepoznati oblik religioznosti koji uključuje bića koja mogu slijepo vjerovati u religiozne priče naslijeđene iz prošlosti bez da ih razumiju u apsolutnom smislu. To podrazumijeva bića koja žive od dogmi i smatraju se “vjernicima”, “spašenima”, “svetima” ili “blagoslovljenima”, i koja se osjećaju sretnima u svojoj “vjeri”.

Drugi oblik religioznosti uključuje sve one koji ne mogu vjerovati. Vjera nije pitanje volje. Čovjek može imati pozitivan ili negativan stav prema nekoj tvrdnji, s obzirom da je takav stav podređen kontroli volje; ali vjerovati ili ne vjerovati u neku tvrdnju u potpunosti je van područja volje. Ili čovjek ima sposobnost vjerovanja ili ju nema. Ali kako je sposobnost vjerovanja urođena sposobnost, tada nije zločin biti nereligiozan, jer netko ne može činiti nešto za što nije sposoban. Zato je, prema okultnom gledištu, svaki oblik netolerancije izraz najvećeg stupnja naivnosti. Isto je tako naivno ako netko pogrešno označava ateiste “nevjernicima”, “izgubljenima”, “đavolovom djecom” itd. A još je gore kada netko opisuje ovo veliko mnoštvo bića kao “nereligiozna”, jer on tada ide protiv apsolutnih činjenica. Doživljavanje života je

isključivo zasnovano na privlačnosti k nepoznatom, što za uzvrat čini suštinu svakog oblika religioznosti. Svako normalno ljudsko biće ima prema tome više ili manje jaku potrebu za objašnjenjem misterije života. Čovjek je, dakle, već i na temelju svoje najmanje radoznalosti ili želje za znanjem, po prirodi religiozan. Ali svi pojedinci nisu jednako kritični po pitanju objašnjenja misterije života. I ovdje moramo uvidjeti razliku između bića koja su zadovoljna osjećajnim tumačenjem i bića koja njime nisu zadovoljna već k tome moraju dobiti i intelektualno objašnjenje.

Pod osjećajnim tumačenjem podrazumijevamo religioznu priču ili izraz najveće misterije života koji više odgovara osjećajima pojedinca nego njegovom smislu za logiku. Takvo tumačenje se tada javlja u obliku ceremonije ili crkvene službe uz prateću muziku orgulja, pjevanje psalama, sa svijećama na oltaru, slikama svetaca, ceremonijama krštenja, sakramentima, svećenicima i dječacima u ceremonijalnoj odori, lijepim pričama o dobrim djelima itd. Ne može se poreći da takvo tumačenje može biti izuzetno nadahnjujuće, ushićujuće i ekstatično za osjetljivu osobu i da pojedincu može dati određeni osjećaj Božje prisutnosti. Ali taj osjećaj nije savršen. To je osjećaj bez analize. To je dojam slijepog čovjeka o nečemu što on ne može vidjeti. Tako mi ovdje imamo suštinu obične vrste religioznosti.

7
•*Kako se postaje
jedno sa životom*

Pod intelektualnim tumačenjem misterije života podrazumijeva se, međutim, tumačenje koje se oslanja na *analize* vlastitih iskustava pojedinca i na činjenice, kako na području osjećaja tako i na području razuma. Takav oblik tumačenja može se, naravno, činiti hladnim. No, to je tako samo na početnom stupnju, kada se pojedinac još uvijek bavi samo analizama primitivne materije ili fizičkim pojavama. Postupno, kako se njegova inteligencija sve više razvija i on dolazi do stupnja majstorstva u analizama velikih, vječnih pojava na kojima počiva čitavi svemir i hijerarhija svih jedinki u postojanju, tako on počinje doživljavati Božje prisustvo i kroz intelektualno tumačenje. Ali on tada nije slijepac koji osjeća nešto što ne može vidjeti. On je biće koje opaža vječne činjenice u jasnoj dnevnoj svjetlosti samoga života i dolazi do spoznaja. On je tada sin Božji koji, čineći velike analize, misli na isti način kao i svemogućí Otac, i postaje jedno s putom, istinom i životom.

Prema tome, svi su ljudi na zemlji, bez izuzetka, kandidati za taj visoki stupanj razvoja. Svi oni idu k tome cilju, kako oni religiozni tako i oni takozvani "nereligiozni". Da bi se dosegnuo spomenuti stupanj razvoja, neminovno se mora proći kroz intelektualnu

religioznost. Samo tada se pojedincu može u pravom svjetlu otkriti plan svijeta.

8
•*Znanost je još
"nerođeni zametak"*

"Nereligiozni" se mogu smatrati "intelektualno religioznima" koji zahtijevaju znanje umjesto vjere. Oni su tjerani naprijed neprestano rastućom potrebom za znanjem. Prema tome, intelektualna religioznost se rađa iz rastuće potrebe za analiziranjem života i postojanja. Najpoznatiji rezultat toga je, kao što je prethodno spomenuto, "znanost". A ona, da bi u apsolutnom smislu mogla biti prava "znanost", mora analizirati činjenice. Ona tako postaje početak apsolutnog odgovora samog života na vječne činjenice, početak otkrivanja misterije života ili činjenice da je "Sve vrlo dobro". No, taj početak je vrlo slab, naime toliko slab da se znanost na svom putu razvoja još uvijek može smatrati samo "nerođenim zametkom". Ali u drugu ruku to je "zametak" nečega beskonačno velikog i uzvišenog. Ona sačinjava prve slabe početke ništa manje nego božanstvene stvarnosti koju nazivamo "Sveti Duh".

Što je to "Sveti Duh"? Budući da je duh identičan svijesti, a svijest je identična opažanju ili doživljavanju

života, "Sveti Duh" tada postaje identičan "svetom doživljavanju života". Budući da "sveti" opisuje suprotnost nesavršenstvu, laži, nečistoći i sličnom, "sveto iskustvo života" je zapravo jednako "neoskvrnjenom, čistom doživljavanju života". A kako najviši izraz za takvo doživljavanje mogu samo biti božanstvene riječi: "Sve je vrlo dobro", "Sveti Duh" postaje isto što i doživljavanje života s navise točke postojanja, i time u povezanosti s vječnim Ocem. Promatrano sa stajališta ove analize, ne može se poreći da se zemaljska znanost još uvijek nalazi u stanju zametka onoga što će ona jednoga dana postati, naime obećani "govornik, Sveti Duh" bez kojega apsolutne analize života ne bi nikada za pojedinca postale činjenicom.

Razlog zašto nije postalo uobičajeno smatrati zemaljsku znanost izrazom religioznosti, sastoji se u tome što je ona još uvijek primarno usmjerena na analiziranje materijalnih iskustava. Ali, postoje li druge vrste iskustava? Ne, zapravo ne postoje. Međutim, da bih pomogao čitatelju da dobije odgovor na to pitanje, nažalost, moram tog istog čitatelja zamoliti za strpljenje, jer sam ovdje dužan kretati se u područjima koja su prvenstveno dostupna samo jasnoj kozmičkoj vidovitosti i zato su za veliku većinu čovječanstva još uvijek nedoživljena. Ova materija stoga predstavlja veći izazov za inteligenciju čitatelja nego kada se radi o materiji nekog lakšeg, opće poznatog područja. Ali ja, naravno, ne mogu opisati tako veliku materiju kao što je "sudbina čovječanstva" ukoliko se moram ograničiti na područja koja može shvatiti samo primitivna inteligencija. Uvjeren

da će moji čitatelji imati više koristi od moje knjige kao radnog materijala ili materijala za vježbu njihovih duhovnih sposobnosti, nego od pretvaranja te materije u laganu, sentimentalnu zabavu, odabrao sam ono prvo. Pokušat ću dati kratak opis odnosa čovječanstva, a samim time i znanosti, prema sveukupnoj tvari svemira i razinama postojanja, i u sljedećem poglavlju baviti ću se znanošću i granicama materijalnog svijeta.

9

*Materijalni svijet
i
duhovni svijet*

Budući da je svaki oblik doživljavanja jednak međusobnoj reakciji između dvije vrste energija, naime energije dotičnog bića i energije njegove okoline, a kako je energija zapravo, u apsolutnom smislu, identična tvari ili materiji, sva postojeća iskustva će zapravo biti utemeljena na materiji i bit će stoga "materijalna". Uzrok što se ovo najčešće ne shvaća tako leži u činjenici da se materija pojavljuje u različitim stupnjevima gustoće i s različitim svojstvima. Kako su čula zemaljskog čovjeka primarno stvorena da reagiraju samo na međusobni utjecaj najgušćih oblika materije, tako s povećanjem udaljenosti od područja čulnog opažanja zemaljskog čovjeka ostali rjeđi oblici energije postaju sve više i više plinoviti, da bi na kraju postali potpuno nevidljivi. Ali to, naravno, ne mijenja činjenicu da ti stupnjevi energije uistinu postoje. I u svakodnevnom životu razlikujemo vidljive i nevidljive oblike energije.

Zgusnuti oblici energije nazivaju se "materijalna tvar", a plinoviti oblici energije "duh", kao što se područje prve energije naziva "materijalnim svijetom", a područje ove druge smatra se "duhovnim svijetom". Ovaj drugi svijet je također materijalan, iako je sačinjen od profinjanih oblika energije ili materije.

Sveukupna tvar ili energija svemira javlja se za okultna čula u sedam različitih osnovnih vrsta, od kojih šest izravno utječe na odgovarajuća čula živih bića, svaka sa svojim vlastitim posebnim svojstvima. Što podrazumijevamo pod čulima? Čula se mogu smatrati realitetima pomoću kojih se ostvaruje reakcija između energije živog bića i energije njegove okoline. Reakcija u tom međusobnom utjecaju postaje "doživljavanje života" za to dotično biće. Vrsta reakcija i uslijed toga vrsta životnih iskustava koja će to biće doživljavati, ovisit će o vrsti osnovnih energija za koje su njegova čula stvorena.

Kako postoji šest osnovnih vrsta energije, postoji, dakle, i šest različitih oblika međusobnih utjecaja između vlastitih energija živog bića i energija njegove okoline, što neophodno mora imati za posljedicu šest različitih osnovnih oblika doživljavanja života. Pojedinaac ne prima tih šest osnovnih oblika doživljavanja života odjednom, već, naprotiv, jedan za drugim. Tako živo biće ima period kada je njegovo doživljavanje života potaknuto reakcijama od strane prve osnovne energije. Kada je takvo poticanje došlo do kulminacije, njegovo doživljavanje života postaje potaknuto reakcijama sljedeće energije itd., sve dok nije dosegnuta šesta osnovna energija. Tada njegovo doživljavanje života biva ponovno potaknuto od strane prve osnovne energije, ali u višem i savršenijem obliku od prethodnog, tako da jedinka neprestano osjeća da se ona kreće ka sve višim i višim oblicima postojanja. Upravo takvo kretanje mi nazivamo "razvojem".

10

Razine postojanja

Što se tiče ovih šest osnovnih energija, razvoj se oblikuje kao prolazak kroz šest posebnih odjeljaka, što znači po jedan za svaku osnovnu energiju. Svaki takav odjeljak predstavljat će, dakle, oblik doživljavanja života koji je u biti drugačiji od doživljavanja života u ostalim odjeljcima i koji se označava pojmom "razina postojanja" ili "carstvo". Postoji, dakle, šest razina postojanja. Prva čini ono što nazivamo "biljno carstvo", druga "životinjsko carstvo" i treća "carstvo čovjeka", četvrtu sam nazvao "carstvo mudrosti", petu "božanski svijet", i šestu "carstvo blaženstva". Od ovih šest carstava zemaljski čovjek je prošao kulminaciju životinjskog carstva i nalazi se na dobrom putu ka sljedećem carstvu. On još uvijek nije savršeni čovjek, ali nije niti prava životinja. On je prijelazno biće između životinje i čovjeka. Ovo se lakše može razumijeti kada znamo koje se osnovne energije nalaze iza svakog carstva. Ljudi još uvijek nisu postali upoznati s tim osnovnim energijama u njihovoj pravoj prirodi energije, već ih poznaju kao realitete koji se izražavaju pojmovima "instinkt", "teža", "osjećaji", "inteligencija", "intuicija" i "pamćenje". Ovi realiteti predstavljaju, dakle, za kozmičku vidovitost velike i apsolutne osnovne energije života. Sve što postoji sačinjeno je od ovih energija. Iza biljnog carstva nalazi se "energija instinkta"; iza životinjskog carstva nalazi se

"energija teže". Ova potonja energija je takve prirode da potiče "princip ubijanja" ili sve što se podrazumijeva pod pojmovima "tuga", "bolest" i "sakaćenje". Iza carstva čovjeka nalazi se "energija osjećaja" ili takva energija koja se u svom najvišem obliku javlja kao "ljubav". Iza carstva mudrosti nalazi se "energija inteligencije"; iza božanskog svijeta nalazi se "energija intuicije"; i iza carstva blaženstva nalazi se "energija pamćenja".

Razumljivo je, naravno, da su sve energije prisutne na svakoj razini postojanja, ali energija koja je ovdje spomenuta u vezi s nekom razinom postojanja jest ona koja kontrolira i karakterizira dotičnu razinu postojanja.

Budući da živa bića, nakon što su prošla kroz svih šest ovdje spomenutih carstava, idu u novo biljno carstvo, novo životinjsko carstvo itd., ali mnogo većih dimenzija i uzvišenije prirode od prethodnih carstava, taj prolazak ili razvoj živih bića može se nadalje podijeliti u određene velike dijelove. Svaki od njih će se, dakle, sastojati od prethodno spomenutih šest razina postojanja. Živa bića se, prema tome, nalaze na vječnom i neprekidnom putu naprijed i naviše ka sve većim i većim visinama u ljubavi, harmoniji i ljepoti u beskrajnom carstvu Božjem.

11

•

Spiralne zone

U prethodnom poglavlju čitatelj se upoznao s činjenicom da se doživljavanje života živih bića odvija u obliku prolaska naprijed i naviše kroz beskonačni i neprekidni niz razina postojanja, i da su te razine postojanja identične sa sveukupnom supstancijom, materijom ili energijom svemira. Nadalje, u istom je poglavlju pokazano da, zahvaljujući posebnoj organizaciji tih energija, razine postojanja pojavljuju se u obliku šest različitih kategorija, od kojih je prva poznata kao “biljno carstvo”, druga kao “životinjsko carstvo”, treća kao “carstvo čovjeka” itd. Tijekom razvoja sva živa bića, bez izuzetka, prolaze kroz tih šest razina postojanja u neprekidno uzlaznom kretanju ka savršenstvu. Prema tome, razvoj se može usporediti s beskrajnim stepeništem čija svaka stepenica predstavlja određenu razinu postojanja, i šest takvih “stepenica” čine jednu veliku stepenicu, koju sam nazvao “spiralna zona”.

Zemaljski čovjek se, dakle, nalazi u jednoj takvoj “spiralnoj zoni”. Ta spiralna zona s tri zone izravno iznad i tri zone izravno ispod, zajedno sačinjavaju nedjeljivu cjelinu međusobnih odnosa. Budući da je taj međusobni odnos zapravo neophodno nužan za dotično biće, nije slučajno da se osnovne energije pojavljuju u spiralnim zonama. Doživljavanje života svakog živog bića uvje-

tovano je sa sedam spiralnih zona; što predstavlja međusobni utjecaj četrdeset i dvije razine postojanja. Zato treba razumjeti da ovdje ne mogu ići u detalje, već moram uputiti čitatelja na “Livets bog” (Knjigu života). Ovdje ću, međutim, istaknuti da su niže spiralne zone nastanjene mikroskopskim bićima čije razine postojanja se manifestiraju, između ostalog, u našem tijelu, dok su bića viših spiralnih zona makrokozmičke prirode i osiguravaju, u obliku svemira, “organizam” unutar kojeg mi sami gledamo svjetlost dana ili “živimo, krećemo se i postojimo”.

12

Živo biće ima svoje "JA"

Da bi uopće mogao dobiti i najmanji uvid u sudbinu čovječanstva, čitatelj mora znati da energija ne predstavlja sve što postoji na svijetu, već da postoji još jedan realitet koji nije ništa manje važan. Taj realitet je identičan s onime što doživljava život. Postoji li onda nešto što doživljava život? Da, ne postoji ništa veće od toga. Ali to "Nešto" ne može biti identično s energijom, jer energija je samo vibracija, vibracija je kretanje, a kretanje je zapravo po svojoj prirodi samo beživotna pojava. Kretanje nema čula, nema organa, i ne može, prema tome, doživjeti apsolutno ništa. Što nalet vjetra zna o vodopadu? I što padanje kišne kapi zna o njihanju klatna? Apsolutno ništa, jer kretanje ne može doživjeti "Nešto", dok "Nešto" može doživjeti kretanje. Budući da je energija u apsolutnom smislu identična materiji, baš ništa što se pojavljuje kao materija ne može biti identično tom doživljavajućem "Nečemu". Budući da svaka pojedina stvar, da bi izravno mogla utjecati na čula, mora biti identična energiji, materiji ili tvari, spomenuto "Nešto" se ne može naći niti na jednoj od šest razina postojanja, jer se razine postojanja, kao što znamo, sastoje od energije. Kada mi ipak vidimo da su te razine nastanjene nebrojenim mnoštvom realiteta koje nazivamo "živa bića", ti realiteti neće ni na koji način biti identični samom tom

doživljavajućem "Nečemu". Spomenuti realiteti predstavljaju samo određene kombinacije osnovnih energija. Takve kombinacije nazivamo organizmima ili tijelima. Kroz analizu ovih tijela dolazimo do zaključka da čak i najmanji, najsitniji detalji čine oruđa ili instrumente koji su planirani i izgrađeni da bi ispunili određenu svrhu. To su, dakle, realiteti koji su nastali kao rezultat prethodnog razmišljanja. Svako takvo tijelo ima svoj početak i imat će svoj kraj kada ispuni svoju misiju ili svrhu radi koje je stvoreno. Budući da ta tijela, u kozmičkom smislu, čine "stvorene pojave", ona su dokaz činjenice da uistinu postoji spomenuto živo "Nešto". Ako netko nije spreman prihvatiti ta tijela kao dokaz postojanja tog "Nečega", onda mora priznati da su ta tijela stvorila sama sebe. Ali, kako u onim područjima gdje zemaljski čovjek ima nabolji uvid u stvaranje, to jest unutar područja gdje je on sam sposoban stvarati, nitko nikada nije vidio da je neka stvar stvorila samu sebe, bilo bi potpuno protivno zakonima logike pretpostaviti da su spomenuta tijela nastala sama od sebe. To je kao kada bismo tvrdili da je stroj, kuća, klavir ili bilo koja druga stvar na području ljudskog stvaranja nastala sama od sebe. I baš kao što je ova tvrdnja protivna činjenicama, tako će i svaka izjava koja tvrdi da su tijela stvorila sama sebe biti protivna stvarnim činjenicama i uslijed toga nestvarna ili nenormalna.

Prema tome, činjenica je da to živo "Nešto" postoji. Čak su i ljudi, iako u većini slučajeva nesvjesno, to izrazili pojmom "JA". Tako kada netko kaže : "ja vidim", "ja osjećam", "ja govorim" itd., taj "JA" se odnosi na "Nešto" živo. Prema tome nisu oči dotičnog bića bile te koje su

vidjele, nisu usta bila ta koja su govorila, nije tijelo bilo to koje je osjećalo, već je to bilo "JA" koje je vidjelo putem očiju, koje je govorilo putem ustiju i koje je osjećalo putem tijela. I kada to živo Nešto ne bi bilo prisutno u tijelu, ne bi postojala razlika između živog bića i "leša". Leš je organizam koji je napustilo živo Nešto koje ga je stvorilo i koristilo.

Budući da spomenuto Nešto nije stvorena pojava, ono nikada nije imalo početak, već je vječno postojalo. A kako nije vibracija ili energija, ono nije podložno promjeni i ono će, prema tome, biti vječno nepromjenjivo, i ne može imati kraj. Budući da je to Nešto isto što i JA, ili ono što u živom biću doživljava život, i kako to Nešto nije stvoreno, te nema početak niti kraj, tada postaje očigledno da je doživljavanje života istog živog bića vječno. Prema tome, sva živa bića su besmrtna.

S obzirom da ovo živo Nešto nije stvorena stvar i da se ne sastoji od energije ili materije, ono je uzdignuto iznad svakog oblika analize osim zaključka da je ono *izvor energije*, jer ono je to što doživljava energije, a ne obrnuto. Pokušaj da se spomenutom Nečemu pripišu određene karakteristike bio bi samo iluzija. Jer ako kažemo da je to Nešto veliko ili malo, da je žuto ili zeleno, da je zlo ili dobro itd., svi takvi pojmovi mogu samo biti izrazi određenih izražavanja energija ili stvorenih pojava i nikako ne mogu predstavljati to živo Nešto. Prema tome, to Nešto, JA ili ono što doživljava život u svakom biću, jest i biti će za čitavu vječnost bezimena stvarnost uzdignuta iznad svih pojava i manifestacija. To Nešto se javlja, povezano sa svojim organizmom, kao živo biće.

13

*Matična energija,
nadsvijest i
podsvijest*

Kao što je već spomenuto, Jastvo posjeduje Organizam. Organizam čini djelomično vječni, a djelomično stvoreni instrument za unapređivanje života koji je povezan s Jastvom. Pomoću tog instrumenta Jastvo može ostvariti ispoljavanje i međusoban utjecaj osnovnih energija, čije reakcije postaju identične s "doživljavanjem života". Taj vječni dio za doživljavanje i izražavanje života označio sam kao "nadsvijest" živog bića. S tom nadsviješću vezan je djelomično vječni, a djelomično promjenljivi organ za svaku od osnovnih energija. Svaki organ za osnovnu energiju je neraskidivo povezan sa svojim vječnim dijelom i ujedinjen je s nadsviješću. Promjenljivi dijelovi spomenutih organa osnovnih energija povezani su u međusobnoj suradnji pomoću koje Jastvo konačno može oblikovati svoje doživljavanje života, manifestaciju ili stvaranje. Ovu kombinaciju organa osnovnih energija označio sam kao "podsvijest" živog bića. Kroz posebne vječne organe u nadsvijesti, u što ovdje ne mogu ulaziti, oslobađa se sedma osnovna energija, koju sam nazvao "matična energija". Iz nadsvijesti se matična energija prenosi organima osnovnih energija, što se održava u vječno promjenljivim kombinacijama.

Kroz te promjenljive kombinacije osnovnih energija i pomoću organa osnovnih energija, Jastvo je sposobno stvarati svoju manifestaciju i doživljavati život. Budući da osnovne energije u određenim kombinacijama oblikuju materijalnu tvar, a u drugim kombinacijama duhovnu tvar, a materija čini materijal za stvaranje, Jastvo tako postaje sposobno stvarati i doživljavati kako u materijalnoj tako i u duhovnoj tvari.

14

•

Tjelesno i duhovno čulno opažanje zemaljskog čovjeka

Osnovne energije javljaju se u različitim stupnjevima gustoće. Najgušći stupnjevi čine "materijalnu tvar", a najrjeđi "duhovnu tvar". S obzirom da je čulno opažanje duhovne tvari zemaljskog čovjeka uglavnom još uvijek latentno, dok je čulno opažanje materijalne tvari blizu svoje kulminacije, samo onaj dio strukture Jastva koji je izgrađen od materijalne tvari postaje vidljiv ili svjesno dostupan tom istom biću. A kako je spomenuti dio koncentriran u tijelu energije teže, tj. materijalnom tijelu, zemaljski čovjek sa svojim odgovarajućim tjelesnim čulnim opažanjem može samo to tijelo doživjeti kao pravu stvarnost. S obzirom da se

ostalih pet osnovnih organa ili tijela Jastva još uvijek pojavljuju za isto biće samo u manje više latentnom obliku, njihovo doživljavanje i doživljavanje ostalih pet razina postojanja biti će u odgovarajućem stupnju isto tako latentno. Međutim, budući da materijalno tijelo nije samostalni organ već je to organ u podsvijesti i ono je prema tome povezano s ostalih pet organa osnovnih energija pomoću posebnih centara u materijalnom mozgu i živčanom sustavu, i tu dolazi do međusobnog utjecaja između fizičkih i duhovnih iskustava dotičnog bića. Prema tome, materijalno postojanje nije samo tjelesno, već je zasnovano na tom međusobnom odnosu. Kako materijalno doživljavanje kulminira, dok se duhovno doživljavanje kod zemaljskog čovjeka pojavljuje samo u latentnom obliku, potonja iskustva postaju potpuno zasjenjena ili sjedinjena s materijalnim iskustvima. Na taj način uvid pojedinca u njegov duhovni identitet postaje iluzoran. On vjeruje da je sve materijalno i on sam poistvjećuje se sa svojim materijalnim tijelom.

15

•

Novo tijelo

Budući da su organi ili tijela koji se javljaju u podsvijesti, stvorene pojave izgrađene od energije, materije ili tvari, oni su, poput svih ostalih stvorenih pojava podložni starenju, habanju i trošenju, sakaćenju i uništenju. Kada jedno od ovih tijela na prirodan način postane staro ili istrošeno, ili na neprirodan način dođe u takvo stanje da ne može više održavati svoj međusobni odnos s ostalim tijelima, ono postaje odbačeno od njih. To odbacivanje je zapravo identično onome što nazivamo procesom umiranja. Kada je to odbacivanje dovršeno i kada je veza dotičnog tijela s Jastvom u potpunosti prekinuta, tijelo postaje leš.

Zemaljski čovjek poznaje samo onaj proces umiranja koji oslobađa materijalno tijelo od Jastva, a od leševa poznaje samo leš materijalnog tijela. Ali nešto slično, u određenom stupnju, dešava se i ostalim tijelima.

To odbacivanje tijela odvija se u skladu s vječnim zakonima i može se desiti samo onda kada dotično tijelo postane nepogodno za upotrebu u međusobnom odnosu s ostalim tijelima. Pomoću istih zakona Jastvo tada počinje pokretati početnu izgradnju novog tijela od iste tvari radi svog daljnjeg razvoja. Tijekom tog procesa ono doživljava život pomoću ostalih tijela. Kada tijelo koje se izgrađuje dosegne određeni stupanj, početak njegove misije po-

činje se ostvarivati u obliku procesa rođenja. I tako se “Jastvo” ponovno rađa na dotičnoj razini postojanja, ali u novom i poboljšanom tijelu. Vječno postojanje svih živih bića identično je, dakle, sa stalnim ponovnim rađanjem u novim i savršenijim životnim oblicima na dotičnoj razini postojanja. Budući da zemaljski čovjek još uvijek poznaje samo svoje materijalno tijelo i uslijed toga se poistovjećuje s njim, on neophodno mora postati žrtva iluzije da je smrt prestanak njegovog postojanja ili totalni prekid života. Ali mi smo ovdje vidjeli da je svako živo biće, zahvaljujući “Jastvu” i njegovoj nadsvijesti, vječni, neuništivi realitet, da je smrt u apsolutnom smislu iluzija, i da postoji samo život.

16

•

*Povratno djelovanje
energije*

Kada je u pitanju nadsvijest treba istaknuti da je ona glavni faktor u svakom stvaranju sudbine. Što je to stvaranje sudbine? U kozmičkom pogledu stvaranje sudbine je doživljavanje svih posljedica koje je živo biće samo prouzrokovalo. Stvara li onda živo biće uzroke svoje vlastite sudbine? Da, svakako! Kako niti jedan oblik doživljavanja života ne može postojati a da nije identičan s međusobnim odnosom između odašiljanja energije dotičnog bića i odašiljanja energije njegove okoline, svaki oblik doživljavanja biti će stoga identičan primanju i slanju energije. Budući da se niti jedna energija ne može kretati u ravnoj liniji već se mora kretati kružno, svaka odaslana energija će se prije ili kasnije neizbježno vratiti svom izvoru. Različita tijela zapravo predstavljaju neku vrstu instrumenata za odašiljanje i primanje energija. Vrijeme povratka ovih energija svom izvoru bit će vrlo različito, ovisno o posebnoj prirodi energija i o usporavanju ili ubrzavanju kojem one mogu biti izložene. Jastvo kroz svoju nadsvijest odašilje energiju u obliku misli, manifestacija ili stvaranja. Kada se te energije vrate, one se ispoljavaju u obliku sudbine dotične jedinke; i kako su jedinke sijale, tako će one i žeti. Zemaljski čovjek poznaje samo materijalni dio ove neizmjerne igre; a to je

njegovo materijalno tijelo i, u određenom stupnju, njegove funkcije. Sve ostale funkcije svoje svijesti on u najboljem slučaju naziva "duhovnim funkcijama", uglavnom ih smatra "fantazijom", a u najgorem slučaju smatra ih "praznovjerjem" ili nečim sličnim. Ali bez obzira na to funkcije nadsvijesti nastavljaju svoj put slijedeći vječne zakone i puteve što neizbježno omogućuje živom biću doživljavanje posljedica svojih vlastitih uzroka, da bi putem toga konačno naučilo u svojoj svijesti ispoljavati najvišu ljubav, mudrost i blaženstvo.

Ovim malim uvidom u osnovnu analizu živog bića uvjerali smo se da se ono sastoji od tri nepobitna realiteta, naime onoga što doživljava život, a to je "Jastvo", "stvaralačke sposobnosti" Jastva i "onoga što je stvoreno", a to su njegova iskustva ili dnevna svijest. Kao što smo vidjeli, ta tri principa su apsolutno neodvojivi. Ukoliko ne bi postojao jedan od njih, ostala dva isto tako ne bi mogla postojati. A budući da svaki od njih predstavlja određeni princip, kozmička analiza živog bića označava se kao "princip trojstva". Kako niti jedan od tih principa nije rezultat stvaranja, besmrtnost živog bića ovdje postaje očiglednom činjenicom. Svako živo biće će s vremenom doživjeti svoju vlastitu besmrtnost, pa tako i zemaljski čovjek, iako je to danas sakriveno od njegovog pogleda.

Ovime smo obradili toliko kozmičkog materijala koliko mi se činilo neophodnim da bi čitatelj dobio osnovu za razumijevanje daljnjeg objašnjavanja materijalne sudbine zemaljskog čovječanstva, njegovog napuštanja životinjskog carstva i njegovog prelaska preko granice k uzvišenom, preobraženom postojanju.

17

Živo biće je vječno

Kroz prethodna poglavlja čitatelj je dobio uvid u vječne činjenice ili božanski plan svijeta tako da se mogao uvjeriti da je svako živo biće identično s vječnom, neuništivom stvarnošću. Neuništivost živog bića temelji se na njegovom ustroju koji je vječni, nedjeljivi međuodnos između tri neokrnjiva principa koji se razlikuju od svega ostalog na svijetu po tome što nisu rezultat stvaranja, što znači da nikada nisu nastali već su vječno postojali. Budući da ta tri principa čine upravo tri uvjeta koji se moraju ispuniti da bi “nešto” moglo biti “živo”, svako živo biće tako postaje identično s “nečim što živi vječno”. To zapravo znači da je živo biće realitet koji opaža, doživljava i manifestira se u vječno neprekidnom postojanju ili doživljavanju života. Zemaljski čovjek nije svjestan tog vječnog postojanja.

18

Zašto se jedinka ne sjeća svoje vječne prošlosti

Zašto zemaljski čovjek ne zna ništa o svojoj vječnoj prošlosti? Kako je nepoznavanje svoje prošlosti isto što i nesposobnost sjećanja na nju, odgovor na to pitanje može se naći u analizama sposobnosti pamćenja. A kod zemaljskog čovjeka ta sposobnost je skoro u potpunosti na svom latentnom stupnju kozmičkog ciklusa. On se čak ne može sjetiti ni nastanka svog sadašnjeg materijalnog tijela niti početka svog sadašnjeg tjelesnog života. On tako ne poznaje niti prve godine svojeg života. On se nikako ne može sjetiti svih detalja svojih iskustava iz prethodnog dana. Ali kako čovjekovo područje sjećanja ne pokriva niti njegov sadašnji tjelesni život, već isključuje iz svjesnog znanja nekoliko prvih godina njegovog života, podrazumijeva se da se on uopće ne sjeća događaja i detalja koje je doživio u dalekoj prošlosti. To što se pojedinac ne sjeća svoje prošlosti ili svojih prethodnih života nije nikakav dokaz da oni nisu postojali, već je to prije dokaz slabog pamćenja. Ali to, naravno, ne znači da je pamćenje zemaljskog čovjeka nenormalno. Naprotiv, ono je u potpunom skladu s prirodnim zakonima svemira.

19

•

*Mozak nije konačno
sjedište čulnog opažanja*

Kao što sam već rekao, sveukupno tjelesno doživljavanje jedinke odvija se putem međusobnog odnosa šest tijela manifestacije Jastva. U šestom od tih tijela nalazi se sjedište pamćenja. Ovdje se, naravno, mora razumjeti da pamćenje nije definitivno smješteno u materijalnom mozgu, kao što se uglavnom pretpostavlja. Istina je da u mozgu postoje centri za pamćenje, kao i za ostale duhovne sposobnosti, ali oni nikako nisu konačno sjedište navedenih sposobnosti, već naprotiv, čine mikroorgane za transformaciju ili pretvaranje materijalne energije u duhovnu energiju. Duhovna energija je zapravo, s materijalnog stajališta, isto što i "električna" energija. I u tom obliku sva materijalna energija prelazi u duhovna tijela, koja su sva, bez izuzetka, električne prirode i koja se samo na taj način mogu povezati s Jastvom. Da je to uistinu tako potvrđuje se između ostalog činjenicom da su svi materijalni čulni organi, kao što su čula vida, sluha, mirisa itd., živcima povezani s mozgom. Ako se taj živac presiječe, reakcije u organima se i dalje odvijaju, što znači, da se i dalje stvaraju slike u mrežnici oka, zvuk i dalje utječe na bubnjić itd., ali pojedinac ne doživljava čulno opažanje kroz dotične organe. Budući da je u suprotnom slučaju, kada živac nije presječen, činjenica da reakcija

putuje od organa kroz živac, živac je tada poput žice za prijenos energije. Ali kako energija koja može putovati kroz čvrstu žicu može samo biti električne prirode, što, kako je gore rečeno, u apsolutnom smislu znači da je duhovne prirode. Fizički utjecaji na čula prenose se u obliku električnih valova od živaca do mozga i od tuda se nadalje prenose k posebnim duhovnim tijelima koja pripadaju sveukupnoj strukturi Jastva. Samo tada se reakcije pretvaraju u životna iskustva za jedinku.

20

*Sjećanja i tijelo
pamćenja*

Jastvo ima poseban organ za svoju sposobnost doživljavanja prošlosti. To je, kao što je već spomenuto, šesto tijelo manifestacije. I to će tijelo jednoga dana biti nositelj svijesti za pojedinca, isto kao što je materijalno tijelo danas njegov nositelj svijesti na materijalnom planu postojanja. Međutim, razina postojanja na kojoj će ono biti nositelj neće biti vanjska, kao što je to slučaj sa svim ostalim razinama, već će se sastojati od vlastitog unutarnjeg svijeta pojedinca. To je zapravo područje sveukupnih sjećanja pojedinca. Što su sjećanja? Ovdje moram uputiti čitatelja na knjigu "Livets bog", ali ipak mogu reći da su sjećanja identična "kopijama" iskustava pojedinca. Cjelokupnom funkcijom Jastva nastaje stanje u kojem sva iskustva ostavljaju svoj trag u tvari posebno namijenjenoj za tu svrhu. Taj trag je stoga savršena "kopija" dotičnog iskustva. Te "kopije" će zapravo biti ostvarene kao detalji ili "predmeti" na određenoj razini postojanja. To je šesta razina postojanja u "spiralnoj zoni". A kako se svaki kontakt ili veza s tim carstvom od strane dovoljno razvijenog pojedinca osjeća ili doživljava kao blaženstvo, to se područje naziva "carstvo blaženstva". U tom carstvu vodeća je šesta osnovna energija ili energija pamćenja. "Kopije" ili

"predmeti" (što znači sjećanja) u tom carstvu ne mogu se, prema tome, doživjeti pomoću niti jednog drugog tijela za manifestaciju koje je izgrađeno za ostale osnovne energije, već se izravno mogu doživjeti samo pomoću tijela pamćenja.

Dok je materijalno tijelo zemaljskog čovjeka na svom vrhuncu, tijelo pamćenja je, s druge strane, gotovo latentno. To znači da je spomenuto biće u svom razvoju doseglo samo kulminaciju svoje sposobnosti doživljavanja na drugoj razini postojanja svoje spiralne zone, dok se kulminacija njegove sposobnosti doživljavanja putem tijela pamćenja nalazi još tri razine postojanja dalje u procesu razvoja. Razumljivo je stoga da je zemaljski čovjek, po pitanju pamćenja, latentno biće i posljedica toga je da on ne može biti svjestan svojih sjećanja iz svojih prethodnih života. Samodoživljeni uvid istog bića o vlastitoj besmrtnosti može uslijed toga biti samo izražen kao lijepa, nejasna slutnja, instinkt, teorija ili pretpostavka. Ali kao što je on sada u razvoju dosegao razinu postojanja gdje materijalno tijelo može biti nositelj njegove svijesti, tako će on, tijekom razvoja, neizbježno doseći tu razinu postojanja na kojoj je njegovo tijelo pamćenja toliko razvijeno da može biti nositelj njegove svijesti i da se on može, u potpuno budnom stanju, sjećati svojeg prolaska i iskustava na prethodnim razinama postojanja.

21

•

*Zašto se san doživljava
kao stanje bez svijesti*

Budući da je tijelo pamćenja kod zemaljskog čovjeka tako slabo razvijeno, ono ne može prenositi sjećanja o duhovnim iskustvima u budno tjelesno stanje. To u velikoj mjeri dovodi do toga da isto biće postaje žrtva iluzije u vezi s poznavanjem svojih duhovnih iskustava kada se ona javljaju u potpunom obliku. Što se podrazumijeva pod potpunim duhovnim iskustvom? To je stanje u kojem budna dnevna svijest pojedinca prelazi s materijalnog tijela, koje je obično nositelj svijesti, na neko od ostalih pet tijela. Kada se desi takav prelazak, pojedinac gubi svoje materijalno čulno opažanje i postaje nesvjestan na materijalnoj razini postojanja. Najsnažniji oblik takvog prijelaza za zemaljskog čovjeka dešava se kada se materijalno tijelo pojedinca u potpunosti odvoji od njegovog vječnog tijela. Tada njegovo stanje budnosti prelazi na tijelo osjećaja, koje tada privremeno postaje nositelj ili održavatelj budnog ili svjesnog opažanja pojedinca. No to opažanje je, naravno, duhovnog karaktera i prema tome potpuno drugačije prirode od tjelesnog. To prenošenje je identično onome što nazivamo "smrt". Prenošnje svijesti se također može dogoditi u blažim oblicima. Takve blaže oblike poznamo kao anesteziju, nesvjesticu, trans,

hipnozu i obični ili prirodni oblik sna. Ovdje se dnevna svijest također prenosi na tijelo osjećaja. Ali budući da materijalno tijelo prilikom tih oblika prijenosa svijesti nije u potpunosti odvojeno od Jastva već je još uvijek povezano s njim, dnevna svijest se ponovno može vratiti natrag u materijalno tijelo. Pojedinac se tada ponovno budi ili postaje svjestan na materijalnoj razini postojanja. Ali budući da tijelo pamćenja ne može na normalan način dnevnoj svijesti materijalnog tijela prenijeti sjećanja na iskustva stečena u tijelu osjećaja, taj isti pojedinac ne može u tom materijalnom tijelu dozvati sjećanja ili uvid u ta svoja duhovna iskustva. Zato će svaki oblik duhovnog postojanja od strane zemaljskog čovjeka biti doživljen kao stanje bez svijesti.

22

Snovi

Međutim, u posebnim okolnostima, kada prijenos dnevne svijesti u duhovno stanje nije potpuno savršen i kada se pojedinac zbog toga nađe u nekoj vrsti prijelaznog stanja između materijalnog i duhovnog postojanja, na primjer pri visokoj temperaturi, bolesti, pod utjecajem droge i sl., može se dogoditi da se duhovna sjećanja pomiješaju s materijalnim sjećanjima i na taj način uđu u budnu tjelesnu dnevnu svijest pojedinca. Takva pomiješana duhovna i materijalna sjećanja u našoj svakodnevici nazivamo "snovima". Snovi su zato zbog tog svog nenormalnog i nekontroliranog nastanka, u određenom stupnju nepouzdati. Ali za razvijeno kozmičko biće, koje svjesno, ili putem svoje volje, može prenositi svoju dnevnu svijest od jednog tijela za manifestaciju na drugo, i čije tijelo pamćenja se nalazi u boljem odnosu prema tijelu teže i tijelu osjećaja od onoga koji ima zemaljski čovjek, ta duhovna iskustva nisu "snovi", već potpuno budna iskustva i uslijed toga svjesne činjenice.

23

Tijela Jastva

Kao što smo vidjeli u prethodnim poglavljima, doživljavanje života Jastva određeno je glavnim organom za svaku osnovnu energiju, koji je ukorijenjen u nadsvijesti. Budući da svaka osnovna energija oblikuje određenu razinu postojanja, tih šest glavnih organa Jastva biti će identično s po jednim tijelom za svaku razinu postojanja. Doživljavanje života na svakoj razini postojanja može se izravno odvijati samo kroz odgovarajuće tijelo za tu razinu postojanja. Budući da su ta tijela zapravo stvoreni realiteti koji su sačinjeni od tvari, materije ili energije koja može biti podložna utjecaju jačih energija, i mogu se ozlijediti, mogu postati stara i istrošena, doživljavanje života biti će savršeno ili nesavršeno u skladu sa savršenstvom ili nesavršenstvom tih tijela. I budući da ta tijela, poput svih ostalih stvorenih stvari, neizbježno postaju nepotrebljiva i moraju stoga biti zamijenjena novima, doživljavanje života Jastva na svakoj razini postojanja je uslijed toga prekinuto od trenutka kada se staro tijelo za tu dotičnu razinu postojanja odvoji od Jastva pa sve do trenutka kada se desi rođenje novog tijela za istu razinu postojanja. Dakle, kada se staro tijelo odvoji od Jastva, ono ne može izravno opažati na dotičnoj razini postojanja i bit će manje ili više nesvjesno na toj razini

sve dok još uvijek nije završena izgradnja novog tijela. Budući da je taj proces obnavljanja u principu identičan za svih šest tijela manifestacije, Jastvo ili živo biće tako doživljava šest različitih ponovljenih prekida u svojem sveukupnom doživljavanju života. Samo, u skladu s vječnim zakonima, ti prekidi se ne dešavaju istovremeno, već na takav način da se svaki puta može obnavljati samo jedno tijelo. Zato će pojedinac, sve dok se odvija proces obnavljanja, doživljavati život putem ostalih pet tijela za manifestaciju koja se nalaze u vječnom tijelu. Tako sveukupno doživljavanje života pojedinca ne može nikada biti u potpunosti prekinuto. Prekidi mogu obuhvatiti svaki puta samo jednu razinu postojanja.

24

•
*Spoznaje zemaljskog
 čovjeka o kozmičkoj svijesti*

Budući da je materijalno tijelo zemaljskog čovjeka najrazvijenije od svih šest tijela za manifestaciju – i zbog toga što ono u najvećoj mjeri može utjecati na materijalnu energiju, dok su ostala tijela u odnosu na materijalno manje ili više latentna – materijalna razina postojanja postaje razina na kojoj je isto biće najsvjesnije, dok je na ostalim tj. duhovnim razinama on najmanje svjestan. Uistinu, duhovna svijest zemaljskog čovjeka ponekad je toliko mala u odnosu na materijalnu svijest da on čak vjeruje da postoji samo potonja i da je svaka duhovna ili kozmička svijest samo izmišljotina ili praznovjerje. Kasnije tijekom razvoja, kada pojedinac dosegne posljednje razine postojanja u spiralnoj zoni, situacija je obrnuta. Tada je on najsvjesniji duhovnih razina postojanja, dok je njegovo materijalno opažanje latentno. Prema tome, materijalni svijet je privremeno najstvarniji za zemaljsko čovječanstvo, koje isto tako uglavnom vjeruje da je taj svijet jedina stvarnost, a isti je slučaj i s opažanjem materijalnih tijela jedinki.

25

*Strah od smrti je
rezultat neznanja*

Budući da čula običnog zemaljskog čovjeka još uvijek nisu dovoljno razvijena da bi mu omogućila analizu svog Jastva putem vlastitih iskustava, te je on zbog toga nesvjestan svoje vlastite besmrtnosti, svako duhovno postojanje za to biće još je uvijek samo stvar vjere ili teorije. Uslijed toga neizbježno je da njegovi pojmovi i ideje o životu ovise o njegovom materijalnom tijelu. Jer doći će dan kada će njegovo materijalno tijelo biti istrošeno i kada se njegova veza s ostalim tijelima više neće moći održavati, i ono će, kao što je već rečeno, biti odvojeno od Jastva i postat će "leš". Kako se pojedinac poistovjećuje sa spomenutim tijelom, on ne očekuje taj događaj s nekom radošću, štoviše, očekuje ga s velikim strahom. Uistinu, taj strah se ponekad može čak razviti u potpuni užas. On ne razumije situaciju i vjeruje da je proces umiranja njegov nepobitan kraj, njegovo potpuno uništenje. Budući da zemaljski čovjek vjeruje da taj proces, odnosno "smrt", predstavlja uništenje pojedinca ili potpuni kraj njegovog postojanja, on se ne boji samo svog vlastitog susreta s tim procesom, već se, naravno, boji i za one koje voli. Kad ovaj proces pogodi nekoga od tih voljenih, preživjeli tada tuguju i nose crninu. Ne pokazati žalost u takvim slučajevima suprotno je prevladavajućim moralnim pravilima.

26

*Prirodna smrt kao
radostan događaj*

Kada se smrt dogodi na prirodan način, to je, zapravo, radostan događaj kojem se iz svakog mogućeg razloga možemo radovati. Sve što se desilo jest da se tzv. "mrtva" osoba oslobodila starog ili istrošenog tijela koje je postalo samo sjena onoga što je nekada bilo i kroz koje bi njegovo doživljavanje dotične razine postojanja isto tako bilo samo blijedi odraz njegove izvorne svrhe, uistinu, ponekad samo dvadeset do dvadesetpet postotno umjesto sto postotnog doživljavanja. Žaliti zbog takvog događaja, željeti da neko biće nastavi doživljavati takvo postojanje, zapravo je isto što i željeti mu zlo, ali to se, naravno, mora oprostiti jer dotična bića ne znaju što se zapravo dogodilo. Oni, naravno, nemaju samodoživljeno ili realno znanje o činjenici da "mrtvo" biće ima na raspolaganju ostalih pet tijela, i da će jedno od njih za vrijeme prirodne smrti biti uvijek toliko razvijeno da će ono moći podupirati ili održavati svijest nakon smrti.

27

Neprirodna smrt

U slučajevima neprirodne smrti stvari su nešto drugačije. Pod neprirodnom smrću ovdje se podrazumijevaju svi oblici smrti koji nisu uzrokovani starošću. Ne može se poreći da je vrlo velik postotak zemaljskih ljudi još uvijek vrlo daleko u razvoju od poznavanja, i uslijed toga ispunjavanja, vječnih zakona na kojima se temelji doživljavanje života i da je neizbježni rezultat toga skraćeni životni vijek. Budući da je skraćeni životni vijek nenormalnost to će, poput svih ostalih neprirodnih ili nenormalnih pojava, uzrokovati određene neugodnosti. Ali ta neugodnost će biti manja što je biće duhovno razvijenije, i veća što je biće u duhovnom pogledu manje razvijeno. Osnovni uzrok te neugodnosti je upravo taj što u slučaju prijevremene smrti duhovno tijelo koje bi trebalo nositi svijest pojedinca nakon smrti nije imalo vremena razviti neophodnu snagu i stabilnost za tu svrhu. Kroz prijevremenu smrt ili odvajanje od materijalnog tijela, dnevna svijest se odjednom prenosi na spomenuto duhovno tijelo. Kako to tijelo još uvijek nije potpuno zrelo za tu misiju, ono će biti na neki način preopterećeno, što za uzvrat, u najgorim slučajevima, može rezultirati nenormalnim mentalnim stanjima u prvim područjima duhovne razine postojanja. U slučajevima kada je smrt nastupila kao posljedica duge

bolesti, sazrijevanje duhovnog tijela je donekle ubrzano i neugodnosti zbog te prijevremene smrti biti će u odgovarajućoj mjeri manje.

28

Samoubojice i smrt

Za pojedinca koji počini samoubojstvo neugodnosti su još veće zbog užasnog razočaranja što smrt nije, kao što je on vjerovao, izbavljenje od njegovih poteškoća, već je on, naprotiv, pored toga što ih je u potpunosti svjestan, natovario na sebe i patnje koje će, u određenom stupnju, morati podnijeti u nenormalnom duhovnom postojanju uz perspektivu ponavljanja tih istih poteškoća u svom sljedećem tjelesnom životu na zemlji. On je stoga svjedok činjenice da ne može pobjeći od vlastite sudbine. Da je izdržao te poteškoće dok smrt nije sama nastupila, njegovo duhovno postojanje bi u najmanju ruku bilo normalnije i dalo bi mu više snage za njegov sljedeći zemaljski život.

29

Čistilište

Budući da sva bića, da bi mogla biti rođena u novom materijalnom tijelu, moraju proći kroz sva najviša carstva spirale, iako je to, naravno, u prilično elementarnom ili latentnom obliku, neugodnosti će se protezati samo do prvog carstva nakon smrti, samo do njegove najniže razine. Ta razina je u materijalnom svijetu poznata kao "čistilište", a u praznovjerju se naziva "paklom". Prema tome, nakon tjelesne smrti sva nesavršena bića proći će kroz neugodnu zonu. Ali "vječna vatra" ili "vječno prokletstvo" kojima je zaočupljena primitivna fantazija, sigurno ne postoje. To ipak može biti vrlo neugodno, ali kako neugodnosti mogu postojati samo kao posljedice vlastitih grešaka, i kao dodatak tjelesnom postojanju imaju zadaću motivirati pojedinca da više ne griješi, da više ne počini samoubojstvo, da ne živi neprirodno (drugim riječima, one su vodič ka savršenom životu ili put ka Bogu), i kako se neugodnosti protežu samo u jednoj vrlo ograničenoj zoni u odnosu na čitavo duhovno područje, koje inače predstavlja ocean svjetlosti i blaženstva, one su u svojoj najdubljoj analizi božanski blagoslov. Zato zapravo nema opravdanog razloga za žaljenje zbog neprirodne smrti prijatelja ili rođaka, odnosno zbog njihovog odlaska na drugi svijet.

Ukoliko preminuli ostavlja iza sebe djecu ili ostalu rodbinu koja će trpiti zbog njegove smrti, dužnost je preživjelih rođaka i prijatelja da zajedno s društvom zauzmu mjesto pokojnika i da odgovore njihovim potrebama. "Pokojnik" će tako puno lakše proći kroz zonu neugodnosti – jer on ili ona u toj istoj zoni može, do određenog stupnja, biti u kontaktu s materijalnom razinom postojanja – i tako će biti oslobođen tereta pogleda na nevolju i bijedu onih koji su ostali iza njega, pogleda na njihove suze, oskudicu i očaj.

Žaliti zbog smrti ili prelaska u duhovni svijet nekog bića primitivno je ispoljavanje svijesti koje se održava neznanjem ili nepoznavanjem pravih činjenica. Za "mrtve" je, dakle, radost i podrška ako ih ne žalimo. Pozitivne i prijateljske misli upućene "mrtvima" i prava ljubav prema onima koje su ostavili iza sebe jesu apsolutno najviši ili najbožanstveniji "nadgrobni natpis" koji se uopće može dati nekom pojedincu.

30

Smrt kao "uskrsnuće"

Kao što je već spomenuto, tuga i strah od smrti potpuno su neutemeljeni. Pored materijalnog tijela koje pojedinac gubi prilikom smrti, on ima ostalih pet tijela. Odavde život se nastavlja ka sve savršenijim razinama postojanja u duhovnim područjima dok se vrše pripreme za stvaranje novog materijalnog tijela. Kada je završeno stvaranje embrija novog materijalnog tijela i kada je on stoga postao dovoljno zreo za početak održavanja svijesti, nastupa rođenje i pojedinac ponovno postaje svjestan na materijalnoj razini postojanja. I Jastvo, inkarnirano u novom materijalnom tijelu, ponovno može komunicirati u materijalnom svijetu. Ukoliko su njegova smrt i duhovno postojanje bili normalni, umjesto starog i istrošenog tijela koje je Jastvo napustilo prilikom svoje tjelesne smrti, ono se sada nalazi u novom, veličanstvenom tijelu koje je posvećeno mladosti i ljepoti, ljubavi i strasti, životu i radu.

Budući da smrt, kao i rođenje, ne može postojati ukoliko ne predstavlja početak novog života, smrt će u svim okolnostima biti identična s "uskrsnućem" ili s realnom manifestacijom koja pokazuje zasjenjujuću zračecu moć Jastva nad materijom, njegovu vlast nad životom i vidljivo izražavanje njegove vječne, uzvišene ili božanstvene neuništivosti.

31

*Nesklad na zemlji
potiče duhovni razvoj*

Vječni život zemaljskog čovjeka postoji u obliku naizmjeničnog materijalnog i duhovnog postojanja. Budući da se to biće u svom razvoju još uvijek nalazi na drugoj razini postojanja spiralne zone, što znači, u materijalnom svijetu, kod njega je, kao što je već spomenuto, najrazvijenije materijalno tijelo, dok su, s druge strane, tijela za ostale razine istog spiralnog ciklusa još uvijek relativno nedovršena ili latentna. Zato je materijalno postojanje najvažnije za tog pojedinca. Ali postupno, kako razvoj odmiče, pojedinac se sve više razvija u duhovnom pogledu. Nakon što je materijalno tijelo, što se tiče zemaljskog čovjeka, prošlo vrhunac svojeg razvoja, razvijat će se duhovna tijela istog bića. U tom razvoju najrazvijenije je tijelo osjećaja, sjedište sposobnosti pojedinca da opaža ili doživljava ugodu ili neugodu. Sljedeće je tijelo inteligencije, sjedište sposobnosti pojedinca da razluči iskustva ugone ili neugode ili stvaranja znanja o tim iskustvima. Prema tome, evolucija zemaljskog čovječanstva uglavnom će se temeljiti na razvoju osjećaja i inteligencije. Budući da se osjećaji samo mogu razviti kroz patnju, a inteligencija kroz konkurenciju u borbi za preživljavanje, zemlja je izuzetno pogodna za takav razvoj, jer se njeni stanovnici, sa svojim

primitivnim ili relativno latentnim stupnjem osjećaja, ne ustručavaju održavati svoju egzistenciju, svoju dobrobit ili blagostanje na račun izrabljivanja, siromaštva, patnje, bijede, pa čak i sakaćenja svojih bližnjih ili, ukratko, uskraćujući drugima pravo na život. U svijetu u kom je instinkt samoočuvanja utemeljen na takvoj razini jednostranih ili obostranih osjećaja, samo će najjači i najbezosjećajniji ili najbezobzirniji, bez vanjske pomoći postići visok materijal položaj, što znači bogatstvo i prestiž. Oni manje pohlepni ili oni osjećajniji ili obzirniji moraju, pak, neizbježno postati pokoreni i na taj način robovi pobjednika. Zato je zemlja također pozornica mnogih suza, mnoge neimaštine i patnje, kaosa, bijede i siromaštva. Ona je bojno polje u pljačkaškoj borbi živih bića. Ali budući da takvi uvjeti ili poteškoće neizbježno u čovječanstvu uzrokuju rastuću potrebu za sređenijim odnosima ili skladom, što je zapravo jednako duhovnom razvoju, takav oblik razvoja već se može primjetiti u zemaljskoj zoni. Ali da bi se uspostavili sređeniji odnosi u svijetu, neophodno je znanje. Zato se ta potreba također uvelike ispoljava kao težnja k prosvjetljenju o vječnim činjenicama ili o najdubljim uzrocima života. Kao što je već spomenuto, najpoznatiji i najrealističniji rezultat tog razvoja je "znanost".

32

•

*Znanost postaje
spasenje svijeta*

Znanost će postati spasenje svijeta onda kada razvije neophodnu zrelost u svim područjima, kako u duhovnom tako i u materijalnom, kako bi dokazala da je bilo kakav egoistični čin prepreka u stvaranju savršenog društva. Samo apsolutno znanje o vječnim činjenicama može omogućiti čovjeku kontrolu nad materijom, a time i moć u korist pravednosti. Ali znanje ne može biti apsolutno ili savršeno samo pomoću inteligencije već, naprotiv, samo kada odgovara uravnoteženom zbroju iskustava inteligencije i osjećaja, i kao takvo ono je isto što i ljubav. Svako znanje može biti apsolutno samo kada je ono "znanost o ljubavi". To znanje tada postaje očigledno svima kao "sveti duh". Trenutno je on kao takav u zemaljskoj zoni još uvijek samo "nerođeni embrij".

33

Znanost već u određenom stupnju osvjetljava svijet

Budući da znanost, da bi bila apsolutna ili prava, mora biti istovjetna s analizama činjenica, onaj dio zemaljske znanosti koji predstavlja izraz apsolutnih činjenica biti će, prema tome, prvo temeljno ili realno ostvarenje istine ili vječnih činjenica, ali, naravno, samo kao materijalna strana ili pojava tih faktora.

Prije nego što nastavim dalje o znanosti, bilo bi možda korisno navesti sljedeći citat iz knjige "Livets bog", poglavlje 180, koji pokazuje da zemaljska znanost može biti izuzetno prosvjetljujuća čak i u svom "embrionalnom stanju". Tamo se kaže :

"S obzirom da znanost predstavlja prve početke znanja o svemiru i postojanju, ona je na taj način periferija kozmičkog ili duhovnog svijeta. Ona predstavlja početak kozmičke svijesti. Ona je svježiji morski zrak pored mora. Moderna znanost je u stvari nepobitan dokaz činjenice da zemaljsko čovječanstvo postaje produhovljeno. Ukoliko uklonimo znanost iz svijesti čovječanstva, sve što ostaje je primitivna životinjska svijest na koju se može samo utjecati grubim sredstvima. Čovječanstvo bi se sastojalo samo od bića koja ne bi nikako mogla primjetiti jasnu svjetlost napisane knjige, koja nikako ne bi mogla shvatiti što im govori neko genijalno umjetničko

djelo, koja se nikako ne bi mogla služiti fizičkom snagom motora ili drugih strojeva ili načinima prijevoza preko kopna i mora, kroz oblake i ispod vode. Bila bi to bića koja ne bi mogla stvarati zgrade, odjeću i sredstva za svakodnevnu upotrebu, ne bi se čak mogla ni izražavati jednim savršenim jezikom. Zahvaljujući postignućima znanosti, slabašno kucanje sata može se čuti od pola do pola i svi narodi na zemlji mogu u isto vrijeme slušati isto predavanje. Pomoću mikroskopa i teleskopa zemaljski čovjek je proširio svoj materijalni vid stotinama puta u mikrokozmički kao i makrokozmički svijet. Iz fakulteta, srednjih škola i osnovnih škola kozmičko svjetlo u obliku znanosti zrači širom čitavog svijeta. Znanost poput nedirnutog snijega pokriva sve, nalazi se svuda i u svemu. Znanost je prvi osnovni rezultat prodiranja više duhovne energije u energiju teže ili u materijalni svijet."

34

Znanost i "Sveti Duh"

Kao što je već rečeno, znanost odgovara prodiranju više energije na materijalnu razinu. Ta viša energija je četvrta osnovna energija, "energija inteligencije", i ona čini osnovu čovjekove sposobnosti definiranja, a time i razumijevanja analiza njegovih iskustava ugone i neugode ili njegovih osjećaja. Drugim riječima, spomenuta energija čini osnovu onoga što mi nazivamo "intelekt". Prema tome, znanost predstavlja kolektivni "intelekt" čovječanstva. Ali budući da je energija inteligencije, kao što je već spomenuto, četvrta osnovna energija u spiralnoj zoni, i s obzirom da se zemaljski čovjek u razvoju još uvijek većinom nalazi u kulminaciji područja druge osnovne energije, podrazumijeva se da će energija inteligencije kod tog bića uglavnom biti relativno latentna. Kolektivni "intelekt" zemaljskog čovječanstva biti će stoga – usprkos svjetlu koje u obliku znanosti širi svijetom – smatran primitivnim u usporedbi sa onime što će jednoga dana postati. Ali to je u skladu sa njenim identitetom "nerodenog embrija Svetog Duha". Znanje ili intelekt još uvijek zapravo nije najistaknutiji čimbenik svijesti zemaljskog čovječanstva. Postoje, dakle, druge karakteristike u tom biću koje su mnogo starije i koje su u odgovarajućem stupnju istaknutije od inteligencije. Te ostale karakteristike se većinom sastoje od sposobnosti

35

Princip ubijanja postaje uvjet preživljavanja

koje su potaknute drugom i trećom osnovnom energijom spiralne zone, koje su u "Livets bog" odgovarajuće nazvane "energija teže" i "energija osjećaja".

Budući da je energija teže eksplozivna, a energija osjećaja suprotne prirode, ograničavajući i sputavajući energiju teže, svijest u kojoj prevladavaju te dvije energije može se usporediti s vulkanom. Ukoliko prevladava energija osjećaja, ona će obuzdavati energiju teže i sprečavati eksplozije, ali ako prevladava energija teže, ona će svladati ograničenja energije osjećaja i doći će do eksplozija. Takve "eksplozije" u svijesti su, naravno, mikroskopskog ili duhovnog oblika, ali se odražavaju u misaonom ili mentalnom životu pojedinca kao ljutnja, bijes ili krvožednost. Uistinu, te eksplozije su najdublji poticajni faktor za svaki oblik težnje k izražavanju "principa ubijanja". A kako energija teže ima čitavu zonu tj. razinu postojanja u kojoj ona ne može u potpunosti biti ograničena energijom osjećaja, doživljavanje života Jastva na toj razini postojanja može se dešavati samo na temelju tih eksplozija. Ovdje prevladavaju prethodno spomenuti faktori svijesti kao što su ljutnja, bijes i

krvožednost i pretvaraju "princip ubijanja" u uvjet preživljavanja. Ova zona, u kojoj jedinka jednostavno mora ubijati da bi živjela, poznata je kao "životinjsko carstvo" ili druga razina postojanja u spiralnoj zoni, kojoj zemaljski čovjek još uvijek pripada. Pod ubijanjem se ovdje podrazumijeva uništenje materijalnog tijela, a ne uništenje Jastva, koje je, kao što već znamo, besmrtno.

36

*Jedinka postiže sigurnost
umjesto nejasnih pojmova*

O blik života ili mentalno stanje životinjskog carstva mora se, dakle, opisati kao stalna borba ili međusobni odnos između dviju osnovnih energija, od kojih jednu karakterizira tendencija širenja, a drugu tendencija skupljanja. Kada ova druga energija odjednom postane manja od prve, posljedica mora biti eksplozija. Ovdje ne mogu ići u detalje, jer bi to zauzelo previše prostora, ali mogu, ipak, spomenuti da te eksplozije u mentalnom životu, mogu biti mikroskopski male ili potpuno izvan sposobnosti fizičkog čulnog opažanja, i mogu se sve više i više širiti svjesnim mentalnim životom i očitovanjem pojedinca sve dok ne poprime tolike dimenzije da se one manifestiraju na materijalnoj razini, između ostalog, kao najdublji uzroci rata, terora i sakaćenja. Svi oblici patnje, kada se analiziraju kozmički, temelje se na višku energije teže i manjku energije osjećaja u svjesnom mentalnom životu. Ali isti princip koji stvara grubu kožu na ruci tijekom teškog rada da bi na taj način štitila ruku, također oprema pojedinca, putem eksplozija ili patnji koje se ponavljaju, odgovarajuće uvećanom sposobnošću korištenja energije osjećaja, i on postaje sve više i više gospodar energije teže i eksplozija (ispada bijesa ili ljutnje). Ti ispadi postupno

postaju manje nasilni, postaju sve više i više obuzdani, i počinje se manifestirati sve mirniji mentalni život. Ali budući da jedinke na tom stupnju pretežno raspolažu samo sa ostacima prve osnovne energije spiralne zone, a to je "energija instinkta", pomoću koje one mogu postati svjesne svojeg osjećajnog života, svjesnost o tom osjećajnom životu postaje stvarna činjenica samo u obliku "ugode" i "neugode", ali ne u obliku detaljnih analiza. Pomoću sposobnosti "instinkta" jedinka ne može definirati stvari, već samo nejasno opažati. To zapravo znači da njegova razmišljanja putem instinkta ne mogu postati analize pogodne za inteligenciju i to, prema tome, nije praktično, apsolutno znanje, već samo pretpostavke, koje su opet isto što i nejasni pojmovi. S obzirom da je energija instinkta već dosegla svoju kulminaciju u biljnom carstvu i budući da se ona nalazi u degeneraciji ili u opadanju u životinjskom carstvu, posebno na svom ljudskom stupnju, nejasni pojmovi jedinke biti će u odgovarajućem stupnju nepouzdati ili netočni. I shvaćanje jedinke u obliku instinkta ili nejasnog opažanja, biti će u odgovarajućoj mjeri pogrešno.

Budući da je znanje koje je zasnovano na nejasnim pojmovima isto što i vjera, svaka vrsta vjere koja se temelji na netočnim pojmovima biti će jednaka praznovjerju. Praznovjerje je stoga isto što i pogrešno razumijevanje životnih iskustava ili stvarnosti. Ali kako je praznovjerje u neskladu s postojanjem, stvaralački princip pojedinca (koji, kao što je već spomenuto, potiče stvaranje grube kože koja štiti njegovu ruku i koji je na isti način proširio njegovu sposobnost osjećanja

kao otpor prema eksplozijama energije teže) sada će također potaknuti nastajanje "tvrde kože" u obrani protiv praznovjerja. Ta tvrda koža je sposobnost korištenja četvrte osnovne energije spiralne zone, naime "energije inteligencije". Pomoću toga pojedinac postupno postaje sposoban potvrditi ili opovrgnuti nejasne pojmove i na taj način stječe analize apsolutnih činjenica, što je istovjetno apsolutnom znanju. Prema tome, inteligencije je isto što i sposobnost pojedinca da stječe sigurnost umjesto nejasnih pojmova.

37

*Osnovni uzrok mračne sudbine
zemaljskog čovječanstva*

U životinjskom carstvu postoji područje gdje jedinka dobiva sigurnost ili pravo znanje umjesto nejasnih pojmova. To područje je uglavno nastanjeno zemaljskim ljudima. Stjecanjem sigurnosti umjesto nejasnih pojmova, jedinka postaje obogaćena izuzetno velikim novim elementom svijesti ili manifestacije. Ali pojedinac u početku nema sposobnost upotrebe tog elementa u skladu s vječnim zakonima života ili postojanja. On to mora učiti iz iskustva. Ali kako taj element, poput svih ostalih velikih elemenata u životu, može samo stvoriti harmoniju, sreću ili konačnu dobrobit bića ako se koristi u skladu sa zakonom postojanja ili u skladu sa sveukupnim redom u svemiru (što znači za napredak ili dobrobit svih ljudi, i budući da pojedinac u početku ne može imati takva iskustva, on neophodno mora većinom pogrešno koristiti taj svoj novi element svijesti ili inteligenciju. On ju uglavnom koristi za svoje vlastite sebične interese i tako, u odgovarajućoj mjeri, postaje prepreka postojanju ili održavanju života svojih bližnjih. I time smo došli do osnovnog uzroka sadašnje kolektivne mračne sudbine zemaljskog čovječanstva. Većina spomenutih pojedinaca nalazi se upravo na stupnju razvoja gdje oni još uvijek nisu naučili koristiti

inteligenciju za dobrobit čitavog čovječanstva. I budući da se isto čovječanstvo sastoji od pojedinaca, cjelina nikako ne može biti izraz harmonije i sklada, savršenstva i prave sreće sve dok se većina ljudi na zemlji toliko ne razvije da njihova upotreba inteligencije za dobrobit svih ljudi, umjesto za njihovu vlastitu korist, postane tako velika kao što je danas velika upotreba njihove inteligencije za njihove egoistične interese.

38

*Društvom upravljaju
primitivne težnje svijesti*

Sveukupna inteligencija zemaljskog čovječanstva uglavnom se još uvijek mora smatrati primitivnom i podređenom energiji osjećaja. To znači da čovječanstvo uglavnom još uvijek djeluje iz osjećaja a ne na temelju prave inteligencije. Budući da se instinkt smanjuje, a inteligencija je još uvijek premala ili preslaba da bi definirala osjećaje, oni će u skladu sa time biti neodređeni. Neodređeni osjećaji za uzvrat, pored toga što se izražavaju kao praznovjerje ili pogrešni pojmovi, kada se pojavljuju na granici s eksplozivnim stupnjem, što podrazumijeva područje gdje je energija osjećaja pomiješana s velikim količinama energije teže – koja je i bez toga dovoljno snažna da neprestano stvara eksplozije – također se javljaju u obliku tako primitivne misaone klime kao što je mržnja, ljubomora, pohlepa, zavist, nepoštenje, žudnja za moći i netolerancija. Te misaone klime biti će stoga izraz energije osjećaja na koju utječe nešto slabija energija teže. Budući da su te misaone klime ili naravi, prema tome, izraz primitivnih osjećaja, one su, u slučaju zemaljskog čovjeka, starije od njegove inteligencije. One, prema tome, zajedno čine vodeće elemente njegove svijesti u njegovoj svakodnevnoj manifestaciji ili postojanju.

Budući da je zemaljsko čovječanstvo kao cjelina uglavnom sačinjeno od takvih pojedinaca, upravo takve naravi upravljaju zemaljskim društvom. Dakle, ovim društvom ne upravlja prava ili potpuno razvijena inteligencija, već primitivni osjećaji. Zbog toga će uglavnom prevladavati egoizam, žudnja za moći, častoljublje i netolerancija.

39

•

*Zemaljsko čovječanstvo
kao "ratno poprište"*

Kako ovi čimbenici mogu biti zadovoljeni samo na temelju ugnjetavanja i ponižavanja bližnjih od strane izvora tih čimbenika, zemaljsko čovječanstvo u cjelini odgovara "ratnom poprištu" čije se zaraćene strane ili "vojske" mogu označiti kao kontinenti, religije, rase, nacije, provincije, gradovi, partije, udruženja, sekte, porodice, supružnici, roditelji i djeca, muškarac protiv muškarca i žena protiv žene; uistinu, mi moramo pratiti taj svjetski požar pravo do misaonog svijeta svakog pojedinca prije nego što dođemo do temelja ili izvora borbe. Ovdje misli bjesne protiv misli, energije protiv energija, uzrokujući spomenute malene eksplozije čiji daljnji razvoj postaje gorivo za gigantsku sveobuhvatnu vatru koja u obliku ugnjetavanja, siromaštva, bolesti, bijede i obeshrabenja, proždire čitavu zemlju. Nemojte misliti da je bilo tko oslobođen toga! Svaki čovjek koji podliježe i najmanjem tragu praznovjerja, netoleranciji, žudnji za moći, pohlepi ili nepoštenju, prijavljeni je vojnik u vojsci spomenutog svjetskog požara, sudjeluje u lovu, ranjavanju i ubijanju, sudjeluje u pljačkanju, mučenju i ponižavanju, bez obzira na to koliko predivnih i plemenitih ideja on ili ona inače njeguje. Naravno, ne bi trebalo umanjiti ili podcijeniti dobre aspekte

svijesti nekog pojedinca. Oni doprinose stvaranju velike protuteže svjetskom požaru, no tome ću se vratiti kasnije. Ali nitko ne može u potpunosti biti oslobođen optužbe da izravno doprinosi uzroku zla ili neskladu u društvenom sustavu sve dok on ili ona ima i najmanji trag tih misaonih klima koje potiču svjetski požar.

40

•

Rađanje ljubavi

Budući da čovječanstvo živi u neskladu sa zakonima života i tako sebi stvara velike poteškoće i patnje, na taj način se uvježbava i razvija sposobnost osjećanja. Ljudi sve više obogaćuju svoja osjećajna iskustva, tako da su na kraju u stanju osjećati ne samo na području grubih osjećaja i bolesti, već i na području nijansiranih osjećaja mnogo finijih dimenzija. Ta profinjena sposobnost osjećanja izražava se kao suosjećanje prema bićima koja pate, kao potreba da se pomaže, kao potreba da se bude tu za druge itd., isto tako, dotična osoba postaje nesposobna ubijati životinje, postaje nesposobna nauditi bilo kojem živom biću, postaje sposobna tolerirati uvredu, počinje cijeniti Prirodu i njezina bogatstva u obliku živih bića : ljude, životinje, biljke i minerale. Takav osjećaj početak je "ljubavi" ili najviše energije užitka u životu. Energija osjećaja ne može, međutim, biti potpuno čista ljubav sve dok ona nije postala kontrolirana ili podržavana određenom količinom energije inteligencije.

Inteligencija je, kao što je već spomenuto, neophodna da bi jedinka postala svjesna detalja svojih iskustava i ispoljavanja osjećaja, ili da bi shvatila njihovu pravu prirodu. Ako inteligencija nije dovoljno razvijena, jedinka može upravljati svojim osjećajima samo pomoću

svog instinkta ili svoje sposobnosti nejasnog opažanja. Budući da je ta sposobnost u opadanju, jedinka, kada treba upravljati svojim osjećajima na taj način, lako može uzrokovati nesreću svojim bližnjima iako su njena djela motivirana isključivo simpatijom. Drugim riječima, jedinka nikako ne može djelovati ispravno sve dok njena intelektualna sposobnost nije dovoljno razvijena da bi ona mogla postići inteligentni pregled svog vlastitog ponašanja. Ona, prema tome, može samo djelovati u skladu s nejasnim, a time i nepouzdanim, motivima koji se temelje na instinktu koji je u opadanju. Dakle, patnje razvijaju osjećaje, ali osjećaji, prema tome, trebaju biti kontrolirani savršenom inteligencijom prije nego što postanu uistinu razumni. Ukoliko nije tako, može se primjeniti stara poslovice: "Ljubav je slijepa". Ljubav bez zdravog razuma nije ljubav, već samo nekontrolirani, a time i primitivni, osjećaj.

41

*Kada velika zapovijed
"Volite jedni druge"
postane znanost*

Pored patnji koje oplemenjuju osjećaje, razvoj inteligencije biti će jedan od aspekata "jedine stvari koja je potrebna" u oslobađanju zemaljskog čovječanstva od životinjskog carstva ili tame. U skladu s time, rezultat tog razvoja danas se pojavljuje kao znanost. Kada osjećaji postanu dovoljno oplemenjeni kroz patnju, i kada znanost stvori analize o tom oplemenjivanju, tada će vječna zapovijed ili ispunjenje zakona "Volite jedni druge" postati činjenica za zemaljsko čovječanstvo. Tada čovječanstvo više neće biti vođeno niskim instinktima i primitivnom inteligencijom, već će upravljati svijetom pomoću "svetog duha", koji će u to vrijeme biti sveobasjavajući čimbenik u svakodnevnom životu zemaljskih područja.

42

*Nesavršeni i primitivni
društveni sustav*

Čitatelj je do sada toliko upućen u sadržaj ove knjige da je postao upoznat s činjenicom da se zemaljsko čovječanstvo u cjelini uglavnom sastoji od pojedinaca čiji je stupanj razvoja takav da su njihove svakodnevne manifestacije u većoj mjeri upravljane ili kontrolirane primitivnim tendencijama svijesti nego savršenom ljubavlju (što znači savršenim osjećajima i inteligencijom). Budući da se primitivne tendencije svijesti ispoljavaju uglavnom kao mržnja, zavist, pohlepa, krvožednost, netolerancija, uobraženo samoljublje itd., i kako posljedice tih tendencija predstavljaju savršeni kontrast realitetima koji su sami temelj apsolutno savršenog društvenog sustava, tako se sadašnja sudbina zemaljskog čovječanstva neizbježno manifestira kao odgovarajuće primitivan ili nenormalan i nesavršen društveni sustav. Kao što je već spomenuto, čitavo zemaljsko čovječanstvo predstavlja "ratno poprište" gdje svatko lovi, ranjava i ubija. Sudbina koja predstavlja takvo stanje može samo biti identična sa kulminacijom patnji. Ali budući da patnja razvija osjećaje i inteligenciju do takvog stanja međusobne harmonije da se oni neizbježno zajedno ispoljavaju kao apsolutna "ljubav", ljubav će postupno postati osnova na kojoj će počivati

međusobna organizacija društva zemaljskog čovjeka i time biti u skladu s vječnom zapovijedi koja je ispunjenje svih zakona.

Budući da je ljubav zapravo kombinacija najviših osjećaja, inteligencije i intuicije, i kako je takva kombinacija zapravo isto što i "sveti duh", i s obzirom da je sadašnja zemaljska znanost taj duh u embrionalnom stanju, ta znanost će stoga postati početni upravljački i administrativni faktor u budućem društvenom uređenju zemaljskog čovječanstva. Ovdje se mora imati na umu da iako se znanost u određenom stupnju pojavljuje kao svjetlost, ona je još uvijek podčinjena primitivnim tendencijama svijesti i, prema tome, previše služi tim tendencijama. Vladavina primitivnih tendencija svijesti nad inteligencijom ili znanošću mogla je stvoriti takve stvari kao što su torpeda, mitraljezi, granate, bojni otrovi ili, ukratko, sve moguće oblike genijalnog poticanja eksplozivnog kapaciteta energije teže ili "principa ubijanja". Isto tako će razvijeni osjećaji i inteligencija potaknuti genijalnost u poticanju "životvonog principa", što ovdje podrazumijeva "ljubav" ili apsolutnu sreću.

S obzirom da će znanost tj. "intelekt" zemaljskog čovječanstva u cjelini, postupno postati toliko savršena da će se osloboditi robovanja primitivnim tendencijama svijesti, i time postati sveobasjavajuća osnova društva, bez čega se ne mogu izgraditi apsolutna harmonija ili trajni mir, privest ću ovu knjigu kraju kratkom analizom faktora koji se, na osnovu toga, ubrzano razvijaju i koji će uglavnom prevladavati pod opisanom nadolazećom znanstvenom upravom.

43

*Nacije čine svjetsko
carstvo bez vlade ili
najviše vlasti*

Vrlo se brzo razvija "internacionalizam". Putem tehničkog razvoja sredstava komunikacije kao što su željeznice, brodovi i avioni, telefon, telegraf i radio, toliko su se smanjile udaljenosti da su narodi na različitim kontinentima postali "susjedi" koji žive vrata do vrata jedni do drugih, koji međusobno razgovaraju, posluju i razmjenjuju dobra, razmatraju međusobne simpatije i antipatije itd. Sve države i narodi toliko su međusobno povezani međunarodnim trgovačkim društvima, savezima svih vrsta, mirovnim organizacijama i udruženjima, da se slabljenje ili propast jedne države ne može dogoditi bez stvaranja neugodnosti svim ostalim državama. Drugim riječima, internacionalizam je već toliko raširen ili naglašen da narodi širom planete zapravo više nisu izolirane i neovisne države, već provincije u internacionalnom svjetskom carstvu koje obuhvaća čitavu zemlju. Ali to carstvo, prije nego što postane savršeno, mora svladati još jednu veliku prepreku, jer to je carstvo bez vlade ili najviše vlasti. Budući da je uprava ili autoritet isto što i zaštita putem zakona i pravde, ovom zemaljskom međunarodnom svjetskom carstvu nedostaju upravo zakon i pravda. A carstvo u

kojem nema zakona i pravde ne može zaštititi pojedince ili građane. Oni se stoga moraju sami braniti koliko im to njihova snaga dopušta. Rezultat toga je da najjači pojedinci uvijek prigrabe vlast. A kako najjači pojedinci, međutim, nisu uvijek najpravedniji ili najmoralniji, već često najsebičniji, onda svijetom prevladava sila, a ne pravda. "Stanovnici" tog carstva, što podrazumijeva narode ili države, mogu uslijed toga činiti što žele sa silom koja im stoji na raspolaganju. To zapravo znači da "stanovnici" (narodi) moraju biti naoružani. Mi vidimo to naoružavanje u obliku njihove vojske, mornarice ili ratnog zrakoplovstva. "Stanovnik" koji ima nadmoćniju ratnu silu ima odgovarajuću mogućnost ugnjetavanja i iskorištavanja drugih "stanovnika" (naroda). "Društveni sustav" zemaljskog međunarodnog svjetskog carstva nalazi se na stupnju razvoja čovjeka iz kamenog doba. Ali isto kao što je razvoj vodio međusobne odnose ljudi iz kamenog doba naprijed ka civiliziranim narodima, tako će razvoj voditi i međusobne odnose nacija od ovog stupnja kamenog doba naprijed ka intelektualnom, humanom i apsolutno pravedno upravljanom svjetskom carstvu.

44

•

*Ujedinjeni narodi kao
embrio početne svjetske
vlade ili svjetske vlasti*

Isto kao što ne može biti uređenih odnosa unutar društva sastavljenog od pojedinaca ako ono nema vladu, tako ne može biti uređenih odnosa unutar zajednice naroda sve dok je to društvo bez zakonskog i sudskog sustava i bez vlade. S razvojem je već počelo oblikovanje embrija takve vlade ili vlasti. Taj embrio u svakodnevnom životu poznajemo kao organizaciju Ujedinjenih naroda. Oni su početni međunarodni zakonski i sudski sustav. Ali taj sudski sustav je danas bez "policijskih snaga" koje bi branile njegove interese. A zakonski i sudski sustav bez policije, kao što nam je poznato, neće značiti ništa onima koji krše zakon. Isto tako snaga Ujedinjenih naroda, u odnosu na ono što će postati, ništa ne znači "kriminalcima" (narodima) kojima treba danas suditi, posebno zato što ti "kriminalci" imaju pravo "nositi oružje" (vojska i mornarica). Možemo zamisliti sličan slučaj u svakodnevnoj sudskoj praksi: nenaoružani sudac suočen je s kriminalcem koji je naoružan do zuba. To samo može biti parodija onoga kako bi trebalo biti. Ali isto kao što će zakonski i sudski sustav nacija postupno zabraniti pojedincima nositi oružje i dopustiti da se sukobi rješavaju samo pravnim

sredstvima, tako će zakonski i sudski sustav budućeg svjetskog carstva postupno postati jedina oružana sila na svijetu, dok će militarizam pojedinih nacija biti zabranjen. Isto kao što nacija ne može postići uređene i civilizirane odnose bez policije, isto tako ni svjetsko carstvo ne može postati civilizirano prije nego što dobije svoju svjetsku policiju.

45

•

*Nacionalna sebičnost
i nesebičnost*

Prema tome, svi ljudi na zemlji su na putu da dobiju zajedničku domovinu. I kada svjetsko carstvo bude toliko napredovalo da sačinjava jednu zajedničku domovinu za sve ljude i kada sve nacije postanu provincije u istom carstvu, tada će internacionalizam ili zajednički interesi pobijediti nacionalizam. To zapravo znači da će nesebičnost pobijediti sebičnost. Internacionalizam je nesebičnost nacija, a nacionalizam je sebičnost ili egoizam nacija.

Svjetsko carstvo će od početka, jer će obuhvaćati čitavu zemlju, imati prednost nad običnim državama ili nacijama time što ono ne može imati vanjskih neprijatelja. To carstvo neće, stoga, imati opasna ili neprijateljska granična područja na kojima će morati graditi jake utvrde, proizvoditi bojne otrove ili nuklearno oružje, stvarati tenkove ili ratnu opremu; isto tako ono neće imati nikakve poteškoće s putovnicama, carinama ili mijenjanjem valuta. Svi će biti stanovnici istog carstva; svi će imati istu vladu.

46

*Svjetska vlada sastavljena
od najplemenitijih
predstavnik znanosti*

Sobzirom da internacionalizam, koji predstavlja nesebičnost, mora prevladati u svijetu prije nego što vlada ovog carstva postane činjenicom, ta ista vlada može, naravno, postojati samo kao rezultat ili proizvod nesebičnosti. Ali, budući da nesebičnost ne može prevladavati ili postati autoritet i time univerzalna vrijednost prije nego što postane "znanost", tako niti svetska vlada ne može postati pravi autoritet ukoliko se ne sastoji od znanstvenika na području nesebičnosti. Ta vlada će se, stoga, razlikovati od sadašnjih i prošlih nacionalnih vlada čiji su članovi uglavnom autoriteti samo na nacionalnom, a to znači na sebičnom području. Ta sebičnost se, naravno, nužno ne odnosi na njihovu vlastitu osobnost, već prije na određenu "političku stranku" koju oni predstavljaju. Članovi vlada i parlamenata običnih država uglavnom nisu predstavnici zajedničkog dobra, već prije predstavnici prednosti i društvenih privilegija svoje vlastite "stranke", bez obzira na to da li te prednosti slabe ili degradiraju ostale "stranke" unutar države. Ali to je zato jer sebičnost kod tih bića dominira nad njihovim intelektom, i njihova inteligencija je stoga previše korištena od strane sebičnosti. Drugim riječima,

predstavnici sebičnosti imaju veću moć od predstavnika intelekta i znanosti.

Kada znanost postane toliko napredna da njeni predstavnici postanu prvaci nesebičnosti, ti prvaci će biti jedina bića na zemlji koja će imati neophodne kvalifikacije da bi mogli ispuniti uvjete za potpunu kontrolu nad početnim međunarodnim svjetskim carstvom od strane "svetog duha", i time za uspostavljanje pravog mira na zemlji. Razvoj će također dovesti do toga da će članovi vlade tog svjetskog carstva, iako izabrani od strane ljudi, biti regrutirani ili odabrani samo iz najviših i najplemenitijih grana znanosti na svim područjima, kako materijalnim tako i duhovnim.

47

•

*Suština razvoja i
sudbine čovječanstva
u 12 točaka*

Sobzirom da moram uputiti čitatelja na "Livets bog" (Knjigu života) u kojoj je dan detaljniji opis buduće svjetske vlade i njenih rezultata, sljedećim ću citatom iz te knjige iznijeti samo suštinu sudbine ili sadašnjeg stupnja razvoja zemaljskog čovječanstva. Ta suština može se iznijeti u sljedećih dvanaest točaka:

1. Svaka vrsta pobjede nesebičnosti nad sebičnošću (pobjeda zajedničkih interesa nad privatnim interesima).
2. Stvaranje međunarodne, demokratske svjetske vlade.
3. Razoružanje svih zemalja i osnivanje međunarodne, nepristrane svjetske policije.
4. Razvoj međunarodnog, javnog (ne tajnog) vrhovnog zakonskog i sudskog sustava sastavljenog od najviših predstavnika znanosti, kako na duhovnom tako i na materijalnom području, koji će biti kvalificirani za razlikovanje između "nenormalnih djela" i "zločina", koji poznaju smjer razvoja i vječne zakone života, i koji će na taj način moći jamčiti apsolutnu pravdu za sve i svakoga.
5. Ukidanje privatnog vlasništva pojedinca nad dobrima i njihovo preuzimanje od strane svjetske države.

6. Ukidanje novca i uvođenje osobnog rada pojedinca kao jedinog sredstva plaćanja.

7. Uspostavljanje zajedničkog fonda za djecu, stare i bolesne koji će pokrivati čitavu svjetsku državu i koji će biti osnovan na temelju odbitaka od radnih priznanica.

8. Korištenje strojeva za smanjenje potrebe za tjelesnim radom, i nadopunjavanje tih radnih sati studiranjem i duhovnim istraživanjem.

9. Ukidanje krvoprolića i politike nasilja.

10. Ukidanje mučenja, tjelesne i smrtne kazne, i njihovo zamjenjivanje stručnim rješenjima zatvaranja i obrazovanja.

11. Razvijanje vegetarijanske hrane, zdravlja i njege materijalnog tijela, svijetlih i zdravih stanova.

12. Razvijanje intelektualne slobode, tolerancije, humanosti i ljubavi prema svim živim bićima, prema ljudima, životinjama, biljkama i mineralima.

Ovih dvanaest točaka odgovaraju realitetima oko kojih će se koncentrirati sva energija za razvoj zemaljskog čovjeka i pod kojima će se ispunjenje najviše zapovijedi ljubavi, "Volite jedni druge", na osnovu utjecaja novog kozmičkog impulsa svijeta približiti svom savršenom ispoljavanju u svakodnevnom postojanju zemaljskog čovjeka. Prema tome, ovih dvanaest točaka nisu složene umne pretpostavke ili neke hipoteze već, naprotiv, one su izraz analiza stvarnih činjenica koje su našle izraz u mislima samo na osnovu prethodnih stvarnih iskustava. Stoga, niti jedan zemaljski čovjek neće moći izbjeći kontakt s ovim realitetima ili okruženost ovim energijama.

Živjeti u skladu sa ovim energijama, ili sa spomenutih dvanaest točaka, isto je što i živjeti u skladu s božanskim planom svijeta. To znači biti stimulirajući faktor u stvaranju svjetskog mira na zemlji i to je najbrži put za svakog zemaljskog čovjeka ka postizanju "velikog rođenja" ili preobraženog postojanja.

Biti protiv ovih dvanaest točaka ili energija znači, s druge strane, biti u neskladu s energijama svemira, biti protiv suštine svih religija, to znači biti prepreka oslobađanju zemaljskog čovječanstva od mračnih područja rata i patnje, čime se naravno potkopava i vlastita apsolutna sreća.

Ali, budući da su energije svijetlog zračenja "božanskog stvaralačkog principa" (principa koji je, između ostalog, potaknuo razvoj svjetskih religija), već odavno postale dominirajući faktor u razvoju zemaljskog čovječanstva i uslijed toga utvrdile kao činjenicu da se čovječanstvo razvija od "životinjskog carstva" ka "carstvu čovjeka", a ne obrnuto, i s obzirom da se taj razvoj može odvijati samo na temelju ispunjavanja velike zapovijedi "Volite jedni druge", i s obzirom da se to može ostvariti u skladu sa božanskim planom svijeta, kada je u pitanju zemaljski čovjek, samo u obliku prethodno spomenutih realiteta ili točaka, njihov razvoj i stvaranje božanskog svjetskog carstva koje počiva na njima, ovdje će postati očigledno kao apsolutna stvarnost.

Veliki događaji, karakteristični za svijet u ovom stoljeću, popratne su pojave preobražavanja zone sumraka zemaljskog čovječanstva u jedno sunčano postojanje. Oni predstavljaju smrtnu borbu životinjskog

carstva u društvenom tijelu zemaljskog čovjeka i početak uskrsnuća kozmičkog carstva čovjeka na zemlji. Sasvim je prirodno da ti događaji nisu mogli i neće moći proći bez krvoprolića sve dok su oni još uvijek istovjetni s borbom koja se odvija u području gdje se mržnja, osveta i samoobrana bore protiv ropstva, lakomosti i pohlepe. Bojno polje na kojem se sukobljavaju takve energije mora biti puno leševa. Ali preko tih leševa svijet će uskrsnuti u novom preobraženom obliku, i zemlja će postati vibracija razuma i ljubavi, harmonija intuicije i blaženstva.

Tko je bio Martinus?

Danski pisac Martinus možda je najznačajnija duhovna figura 20. stoljeća. Rođen 1890 godine, vrlo skromnog obrazovanja, radio je kao pastir, a zatim u raznim mljekarama širom Danske. 1918 postaje noćni čuvar, a 1920 činovnik u uredu mljekare u Kopenhagenu.

U djetinjstvu je osjećao spontanu ljubav i poštovanje prema svim oblicima života, a u mladosti javno iznosio otpor prema nošenju oružja ili jedenju mesa, odnosno tijela drugih živih bića.

A onda je 1921. godine mljekarski pisar doživio spontano duhovno iskustvo koje klasična duhovna literatura naziva prosvjetljenjem, stekao je kozmičku razinu razumijevanja i svjesno doživio vlastitu besmrtnost i prisutnost Boga.

Nakon ovog uvida Martinus je počeo sam pisati. Vremenom je nastao TREĆI ZAVJET, sabrana djela koja sadrže 7 tomova knjige "Livets bog", 4 toma knjige "Vječna slika svijeta", djelo "Logika", te tridesetak manjih knjižica s različitim temama koje su upravo prevedene i na hrvatski jezik. Kroz TREĆI ZAVJET Martinus otkriva i znanstveno dokazuje slijedeće : činjenice

- postojanje Boga
- besmrtnost živog bića
- reinkarnaciju
- kozmičku spiralu života
- mikrokozmos, međukozmos, makrokozmos
- univerzalnu ljubav kao osnovnu ideju svemira
- istovjetnost živih bića s Božanstvom, vremenom, prostorom i vječnošću
- činjenica da nitko ne može činiti zlo i nitko ne može iskusiti zlo
- činjenicu da je sve vrlo dobro

Do sada izdana Martinusova djela na hrvatskom jeziku

MISTERIJ MOLITVE
IDEALNA HRANA
SUDBINA ČOVJEČANSTVA
PUT U RAJ
KROZ VRATA SMRTI

U pripremi

LOGIKA
LIVETS BOG (KNJIGA ŽIVOTA) I. DIO
VJEČNA SLIKA SVIJETA I. DIO

TELEdisk d.o.o.
Potočnjakova 4, 10020 Zagreb
tel: 01/6683-630
www.teledisk.hr

